

MISLI

1965

ŠTEV. 9

SEPTEMBER

LETO XIV.

Registered at the
G.P.O., Sydney, for
transmission by post
as a periodical.

MISLI

(Thoughts)

Mesečnik za versko
in kulturno življenje
Slovencev v Avstraliji

★

Ustanovljen leta
1952

★

Urejuje in upravlja
P. Bernard Ambrožič
O.F.M.

6 Wentworth St.,
Point Piper.
Tel.: FM 1525

★

Naročnina £ 1-0-0
letno se
plačuje vnaprej

★

Naslov: MISLI
P.O. Box 136
Double Bay, Sydney.

★

Tisk: Mintis Pty. Ltd.,
417 Burwood Rd., Belmore,
Sydney. Tel. 75-7094.

KRISTUS KRALJUI (I. Vrečar) cene po različnosti opreme: šil.
15, 17, 20, 23, 35, 40.

MAŠNA KNJIGA (z nedeljskimi mašami), cena po različnosti opre-
me šil. 20, 25, 40.

VEČNA MOLITEV (različne ure pred Najsvetejšim) cena šil. 30.

RIMSKI MISAL (vsakdanje maše) cena šil. 40, 50, 85.

MALI MISAL (nedeljske maše) cena šil. 20, 25, 30.

VEČNO ŽIVLJENJE (Pečjak) cena po različnosti opreme od 20 do
30 šil.

SLAVA GOSPODU (Velike črke) cena šil. 15.

ZDRAVA MARIJA MILOSTI POLNA (Žakelj) rdeča obreza 50 šil.
zлата 60.

P. Valerijan Jenko, 66 Gordon St., Paddington

NADALJE PRIPOROČAMO:

NARTE VELIKONJA: L J U D J E Zbirka krajših povesti.
Založila Sl. Kult. Akcija v Argentini. — Vezana 30 šil, nevezana
20. Poštnina 2 šil.

ANTON TRSTENJAK: ČLOVEK V STISKI. —
Polna primerov, kako si lahko iz stiske, predvsem, duševne, sam
pomagaš. Nevezana 10 šil, poštnina 1 šil.

MOJ SVET IN MOJ ČAS, izbrana dela dr. Ivana Preglja — £1-0-0
(2 šil. poštnina).

A.M. SLOMSEK, služabnik božji. Spisal dr. Fr. Kovačič. Knjiga
je na novo izšla v Argentini za stoletnico Slomškove smrti. Zelo lepa
zgodovinska knjiga stane £ 1-0-0.

KNJIGE DOBITE PRI MISLIH

DESETI BRAT, roman, spisal Josip Jurčič
— 10 šil.

PASTIR CIRIL, povest izpod Dobrača, spisal
Kristo Srienc — 10 šil.

VELIKA RIDA, povest Karla Mauserja —
10 šil.

PROTI NOVIM SVETOVOM, prvič okoli sve-
ta in druga odkritja. — 6 šil.

PREKLETA KRI, povest Karla Mauserja —
10 šil.

ROD ZA MEJO, knjiga o Beneških Slovencih.
— 6 šil.

ZVESTA SRCA, povest, spisala Jožefina Steg-
bauer — 10 šil.

PRI PODNOŽJU BOŽJEGA PRESTOLA, ro-
man, spisal I.N. Krasnov — 10 šil.

Fr. S. FRINŽGAR, izbrana dela, zvezki od I.
do VII — razen II. in III. ki še nista ponatisnje-
na. — Vsak zvezek £ 1-0-0.

DHAULAGIRI, doživljaji Slovencev v hima-
lajskih gorah, — Spisala Bertancelj in Arko
— £ 1-0-0.

POTA DO ČLOVEKA, psidologija občevanja
med ljudmi. Spisal dr. Anton Trstenjak. — 10 šil.
ČLOVEK NA OBEH STRANEH STENE. Po-
vest. Spisal Zorko Simčič. — £ 1-0-0.

Ricciotti — Vodeb: ŽIVLJENJE JEZUSOVO.
Tudi to prelepo knjigo imamo spet v zalogi. Ce-
na £2-10-0.

V RIMU IN NEW YORKU ZBORUJEJO

ČETRTO ZASEDANJE DRUGEGA VATIKANSKEGA KONCILIA, vesoljnega cerkvenega zbora, se prične v Rimu na praznik Povišanja sv. Križa, v torek 14. septembra. Splošno mnenje je, da bo to tudi zadnje zasedanje in bo sedanji koncil prešel v zgodovino.

Na drugem velikem kontinentu, v New Yorku v Ameriki, se bodo nekako istočasno sešli Združeni Narodi k vsakoletnemu zborovanju in tam bodo sedeli skupaj predstavniki držav, ki jih je že galeč na sto.

Oboje zborovanj obsega ves svet. Če že niso vse države in dežele v resnici zastopane tako v Rimu kot v New Yorku, se vendar oboje zborovanj tiče do zadnjega vseh. Ali je pa podobnost obeh veliki zborovanj le v tem, da obema pritiče prilastek "svetovno"?

Na prvi pogled bi se utegnilo tako zdeti. Saj je koncil v Rimu vsaj v prvi vrsti verska zadeva, dočim se bo bavilo zborovanje Združenih Narodov z močno posvetnimi zadevami. Vendar bi takoj lahko tudi tu dostavili: vsaj v prvi vrsti.

Da imata obe zborovanji več skupnega kot zgolj prilastek "svetovni", da misliti že to, da pričakujejo v New Yorku obisk in nagovor rimskega papeža. Če se bo res odločil za polet v New York, se bo moral odtrgati od rednega dela pri koncilu, kjer je pač prav on najbolj odločilen za sklepe in zaključke zbranih škofov vsega sveta. Prav tem je globok pomen medsebojnih odnosov Rima in New Yorka.

Nujno je, da se med taki dve veliki prireditvi ne more postaviti neprodorna stena. Problemi, ki o njih razpravljata oba zbora, se vse preveč medsebojno prepletajo in hočeš nočeš segaja drug v drugega. Je in ostane tako, da človek mi zgolj kos tega sveta, pa tudi ne zgolj dedič nebeškega kraljestva. Če hoče to kraljestvo doseči, mora pač najprej skozi vse tisto, kar smatra za svoje kraljestvo ta svet. Problemov pa ne manjka ne v enem ne v drugem.

Nekoč so nas tolažili, da bo vse probleme za dušo in telo človeku rešila napredujoča znanost. Pa se je zgodilo, da je sredi silno napredujoče znanosti iz ust neke medicinske avtoritete prišla izjava: medicinska znanost je tako napredovala, da bodo v kratkem ljudje predčasno umirali le še v prometnih nezgodah in vojnah...

V vojnah! Lepa tolažba! Teh si torej vsi uspehi znanosti ne upajo odpraviti. Pa so prav vojne — tako nam spričuje tudi današnji razburkani svet — med najbolj nalezljivimi boleznimi, ki so kdaj redčile vrste zemeljskega prebivalstva.

Znanost ima svoje velik poklic na svetu, še vse večjega ima pa skupni napor narodov in ver za blagor človeštva na potovanju skozi solzno dolino.

Zbora v Rimu in v New Yorku ne moreta slepo mimo drug drugega. Obličja zemlje ne more urediti sama vera v Boga, pa še veliko manj sama vera v svet.

ZNAMENJA ALI "PILI" NA SLOVENSKEM

Znamenja so najbolj povezana z domačo zemljo in "so mnogo bolj zgovorna od ostalih vrst umetnostnih spominčkov, ki so bili lahko od drugod prineseni ali presajeni k nam iz tujega okolja in posneti po tujih vzorcih. Nerazumljivo je zato, da so, čeprav "naša" pred vsemi, celo bolj kot drugi kulturni spomeniki, za katere velja ista spomeniška zakonodaja, prepuščeni razpadanju in nenehnemu uničevanju." —

Tako piše Marijan Zadnikar.

SLOVENSKA MATICA V LJUBLJANI je izdala lepo študijo o znamenjih na Slovenskem v knjigi, ki jo je spisal umetnostni zgodovinar Marijan Zadnikar. Knjiga prinaša poleg obilnega besedila, ki razlaga pomen znamenj, tudi 165 slik. Slike kažejo posebno značilna znamenja iz različnih krajev Slovenije.

Že samo poročilo o tej knjigi nam je lahko v veliko zadoščenje. Je nov znak in dokaz, da je nastala zadnje čase "odjuga" v domovini v verski nestrpnosti, ki je vladala tam po "osvoboditvi." Sicer še tudi zdaj pisatelj vsaj mimogrede potoži o "nenehnem uničevanju" teh verskih znakov po vsej Sloveniji, vendar nekdanjega podiranja teh in takih naprav ni več. Prav ta knjiga bo pa pripomogla, da se bo prejšnje omalovaževanje celo spremenilo v — občudovanje.

Umetnostni zgodovinar Zadnikar je prehodil vso Slovenijo, se ustavljal ob vseh še ohranjenih znamenjih, jih preštudiral in opisal, pa tudi sam fotografiral. Mnogo slik je porabil za svojo knjigo.

Po ogromni večini so vsa znamenja povezana z bogočastjem.

Katere naprave na Slovenskem spadajo pod naslov: Znamenja? Zadnikar piše: "Znamenje je vsak na prostem postavljen likovni izdelek ali manjša arhitektura, ki ima lahko različne oblike: od slikane lesene table, razpela, kamnitega ali zidanega stebra ali slopa z versko podobo v dolbini ali na vrhu, ki imajo kot kapelice že tudi svojo lastno prostornino."

Na Krasu in drugod na Primorskem pravijo znamenjem "pil", v Istri pa "pijič". Obe besedi sta iz latinske "pilum". Najde se tudi iraz "pilček".

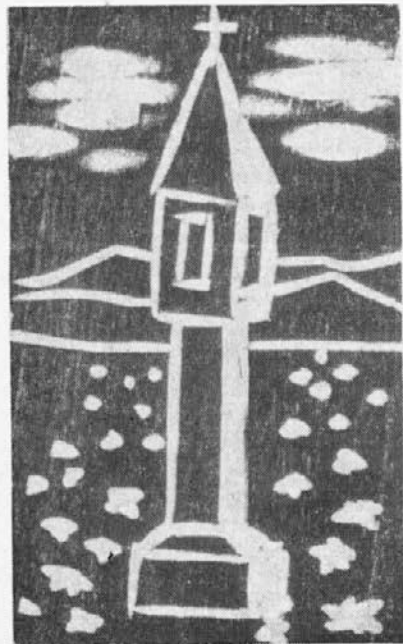
Med znamenji je dosti "kužnih". To se pravda so jih postavili v časih, ko je Slovenijo obiskovala kuga. Nekatera so postavili v spomin žrtvati kuge, druge kot zaobljubljena znamenja s prošnjo za odvrnitev strašne morilke. Včasih tudi v zahvalo za ozdravljenje itd.

Nastanek znamenj sega daleč nazaj, morad prav v 14. stoletje. Ko se je po naši deželi širil protestantizem, ki je bil takim napravam nasproten, se je postavljanje nadaljnjih znamenj nekoliko zavrlo. Na novo je vzcvetelo v času rasprostrane reformacije in Zadnikar pravi, da je "zlata doba" znamenj 17. stoletje. Največ znamenj je po njegovem dognanju na Gorenjskem in Štajerskem.

Zanimivo je, kako pisatelj razdeli razna znamenja v poedine oddelke. Začenja z "znamenji" ki jim to ime najbolj splošno pripada. Nekatera so kamnita: pokopališki stebri in svetilniki, razna stebrasta znamenja, kamniti križi ali drugačne figure. Druga so zidana, včasih slopasta, drugod trikotna, večkrat z vdolbino ali nišo.

Mnoga znamenja so prav za prav kapelice zaprte ali odprte, večkrat mnogokotne, včasih bolj nekaki zvoniki.

Končno je polno lesenih znamenj: razpela (kraki), slikane table, postavljene ob javnih potih in zavarovane s strešico. Spominjajo na razne mreče, kot poje župančič:

Kdo je hodil po dolini soški?
Milost božja, kaj je znamenj tam!

Večkrat so na njih naslikani svetniki. Najti jih je na stenah hiš, na drevesih, pogosto pri vhodu kraških borjačev. Sredi mostov ni redka podoba sv. Janeza Nepomuka. Zelo pogosto je na znamenjih naslikana Mati božja, morda še največkrat kot žalostna.

Pisatelj Zadnikar v svoji študiji slovenskih znamenj ne obdeluje v prvi vrsti verskega pomena znamenj. Gre mu v glavnem za to, da pokaže "narodno blago" iz starih časov, ki naj ga nova doba nikar ne prezre in zavrže, čeprav je to narodno blago tudi živa slika globoke vernosti našega naroda v preteklih stoletjih. Pisateljev namen, ki ga je hotel doseči z izdanjem te knjige, je izražen v naslednjih njegovih besedah:

"Po vsej slovenski zemlji so posejana znamenja: ob cestah, ob križpotih, sredi polj in gozdov, na robu vasi in na trgih, na planem in v bregu stoje. Tudi ona, morda najskromnejša med pomniki davnih dni, dokazujejo, da nismo na tej zemlji šele od včeraj".

Se pa dogajajo tudi svetli dogodki

KAKO SREČNA BI BILA LAHKO JUGOSLAVIJA, ako bi bil Tito že pred 20 leti tako kritično gledal na počenjanje svojih tovarišev, kot gleda danes. Tito pozna senčne strani komunizma ravno tako dobro kot mi, le poguma nima, da bi svoji kritiki dal logičen zaključek. Pa ga tudi ne more; zaključek bi pomenil konec komunizma v Jugoslaviji.

Se pa dogajajo v Jugoslaviji tudi svetli dogodki, ki so skriti daleč od vsake javnosti. Naj omenimo samo en tak "brezpomemben" dogodek.

Na dan pogreba pokojnega kanonika Šimenca je prikrevala iz hribov uboga kmetska ženica v ponošeni obleki in z zmučenim obrazom. Revica se je v Ljubljani izgubila. Morala je vprašati ljudi, kje pelje pot na pokopališče. Njim je tudi povedala, zakaj gre na pokojnikov pogreb, akoravno ga osebno ni ne videla ne poznala. Prišla je na pokopališče, da se tako zahvali velikemu pokojniku, ker je njenega sina spravil na smrtni postelji z

Bogom. Na drug način mu ni mogla izkazati hvaležnosti.

To je tista druga Slovenija, ki je nihče ne vidi ali videti noče. Iz nje bo prišel rod, ki bo obnovil slovenski narod in ga očistil vse tiste materialne in duhovne navlake, ki jo je nanj navalil komunistični režim.

Komunisti to čutijo. Prav isto uro se je dogodilo tudi tole: Neki komunistični veljak se je slučajno peljal z avtom mimo pokopališča, ko so pogrebci od Šimenčevega pogreba odhajali domov. Prizor tako številnih udeležencev pri pogrebu ga je pretresel. To je sam priznal zvečer, ko je prišel v svojo gostilniško družbo. Ko so ga vprašali, zakaj je tako resen, je povedal, kaj je videl, ter zaključil:

"Ob smrti hodijo in vstajajo."

Da, ob smrti hodijo in vstajajo, komunizem se jih pa boji. —Am. Dom.

OB IZBRUHU PRVE SVETOVNE

JE IMEL ŽE 44 LET

P. Bernard

TAKO JE ZAPISAL O SVOJEM PRIJATELJU župnik Vital Vodušek v San Franciscu, California. Le kaj je hotel o njem povedati in kdo je tisti prijatelj? Ali se ga g. Vital spominja ob — grobu?

Ne! In še vsaj 5 let ne, tako pravi sam. Piše o upokojenem župniku, ki je v preteklem juliju obhajal 70letnico svoje nove maše! Ta mož je g. JURIJ TRUNK, ki je zdaj star 95 let, živi v San Franciscu in še vedno vsak teden piše "Pisano polje" v tedniku Amerikanski Slovence.

(Kar prav je, da MISLI šele zdaj to poročajo, zakaj če bi Slovenci v Avstraliji poprej vedeli, bi se jim zdela zlata maša urednika MISLI komaj omembe vredna malenkost . . .)

G. Jurij Trunk je še tako svež in čvrst, da mu napovedujejo grob šele nekoč po 100letnici. Ker ne vemo, kdo bo takrat kaj napisal o njem v MISLI, kar zdaj nekoliko povejmo.

Prva znamenitost g. Trunka je ta, da je slovenski Korošec. Rodil se je v Bačah leta 1870. Njegova mati je poprej služila pri župniku Treiberju, ki je zložil priljubljeno pesem "Nmau čriez jizaro" in jo dal zapeti Trunkovi materi. **Bila je torej prva na vsem svetu, ki je to pesem pela.**

V svojih duhovniških letih je g. Trunk rad potoval in pisal: knjige, članke, razprave, domisllice. Mnogi se boste še spominjali knjig: Na Jutrovem, Bodi svoje sreče kovač, Amerika in Amerikanci . . .

Ko je šlo po prvi svetovni vojni za slovensko Koroško, je bil g. Trunk med izvedenci na mirovni konferenci v Parizu. Po izgubljenem plebiscitu 1920 je moral pred nemško maščevalnostjo bežati in je šel v Ameriko, ki jo je že poznal od prej. Postal je župnik na najvišji ameriški slovenski fari v Leadvillu, Colorado. Kraj je v taki visočini, da ljudje, ki nimajo krepkih prsi, komaj sapo love. Od tam je pošiljal spise in dopise v najrazličnejše liste. Tam je obhajal zlato mašo 1. 1945. Le-to pozneje se je umaknil mlajšemu, ker je slišal praviti, da so se farani naveličali poslušati "starca". Vse od takrat živi v pokoju in piše, piše. Svet okoli njega pa vleče na ušesa, kdaj bo g. Jurij sam priznal, da je — starec. Zaenkrat še nič ne kaže . . .

Trije slovenski zlatomašniki v Ameriki

Avstralski zlatomašnik vse tri od blizu pozna, ne more se izogniti skromim vrsticam o njih.

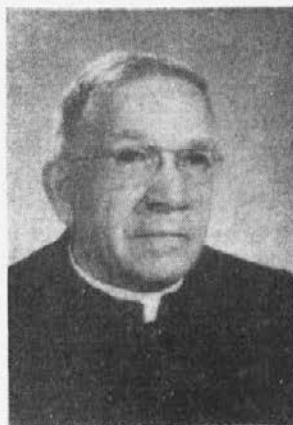
JANEZ PLAZNIK je imel zlato mašo v Jolietu, Ill. Pozabil sem, odkod je doma. V nižji gimnaziji sva bila sošolca v Ljubljani, potem je kmalu odšel v Ameriko in postal duhovnik isto leto kot jaz. Kaplanoval in župnikoval je po različnih krajih. Tudi on je sukal pero in pridno sodeloval pri listu AVE MARIA.

Dr. FRANC JAKLIČ je imel zlato mašo med Slovenci v West Allisu pri mestu Milwaukee, Wis. Doma je od Sv. Gregorija nad Sodražico. V šolah je bil eno leto pred menoj, posvečen pa z menoj 22. junija 1915. Poslali so ga na višje šole, da je postal doktor in profesor. Dolgo je učil v zavodih sv. Stanislava v št. Vidu. Veliko je pisal in izdal več knjig. Preiskoval je življenje škofa Baraga in izdal o njem veliko knjigo. Prav tako o misjonarju Knobleharju, ki je bil pionir v današnjem razburkanem Sudanu, Afrika.

Po zadnji vojni se je dr. Jaklič umaknil iz domovine pred komunisti in kmalu nato odšel v Argentino. Od tam so ga kot enega najboljših poznavalcev Baragovega življenja poklicali v Marquette, ZDA, kjer je vse svoje delo posvetil Baragu. Bolehnost ga je prisilila, da je odšel iz tiste službe in postal hišni kaplan v neki dobrodelni ustanovi.

Dr. Franc Jaklič bo s svojim imenom ostal v verski in kulturni zgodovini Slovencev na odličnem mestu, daleč v ospredju pa kot raziskovalec slovenske misijonske delavnosti in to zlasti v zvezi z Baragom in Knobleharjem.

MSGR. JOZE TROBEC. Njegov zlatomašni dan pade na Marijin praznik 8. septembra. Žal, ne bo mogel imeti zlate maše — že nekako sedem let je docela paraliziran po desni strani in tudi govoriti ne more. Pa ga pogledajte na pričujoči sliki, ki je bila narejena o božiču preteklega leta! Tak je še danes, pravijo, pri svojih 85 letih in kljub paraliz!

kega Slovenca monsinjorja Janeza Omana, ki je v Clevelandu preiskrbel prijetno bivališče škofa Rožmanu. Kraj se imenuje Sv. Štefan v Minnesoti in na tej fari je bil Janez Trobec skoraj pol stoletja.

Za Jožeta ni prav nič kazalo, da bi šel v šole in postal duhovnik. Bil je že v odraslih letih, ko je šel v Ljubljano k frančiškankom za mežnarja, kuharja in podobne zaposlitve. Pa ga je nekoč sorodnik iz Amerike potegnil s seboj in tam je sprva imel podobne službe. Štel je že dosti nad 20, ko se je odločil, da bo študiral. Začeti je moral prav pri tleh, saj iz domače šole ni prinesel dosti več kot branje in pisanje. Nj bilo lahko, vztrajal je in v starosti 35 let prejel mašniško posvečenje iz rok strica škofa Jakoba Trobea.

Dušnopastirske potrebe so nanesle, da ni nikoli deloval med samimi Slovenci. Kljub temu je ostal zaveden Slovenec in še ko je postal župnik stolne cerkve v St. Cloudu, je najrajši slišal na ime: Guglov Jošk.

Žal, da je njegovo plodnosno delovanje nenadoma pretrgala tako usodna paraliza. Od tistega dne ni več spregovoril besede, zlato mašo 8. septembra je pač opravil samo v mislih in zahvalni tihi molitvi. Po človeško rečeno: Žalostno! V luči, ki nam sveti iz večnosti: Veselo!

Zato tudi njemu skupaj z ostalimi tremi, prej omenjenimi: Čestitke in Bog živi!

PAPEŽ PAVEL JE HVALEŽEN TURKOM

KO SE JE PAPEŽ LANI VRAČAL z obiska v Indiji, je njegovo letalo frčalo preko Turčije. Turška vlada je iz spoštovanja do papeža poslala v zrak nekaj svojih letal, da so papeža spremljali preko vsega turškega ozemlja.

Papež se je seveda turški vladi za pozornost lepo zahvalil, pa gole besede se mu niso zdele dovolj. Hotel je Turkom tudi v dejanju izkazati hvaležnost in jim je vrnil znamenit zgodovinski "spomin".

Zelo znana je zgodovinska bitka pri Lepantu v Sredozemskem morju iz leta 1571. Vršila se je na dan 7. oktobra, ko se praznuje god Kraljice rožnega venca. Tisti usodni dan sta si stali nasproti dve močni mornarici: azijskih mohamedancev in evropskih kristjanov. Vsak hip se je imela vneti borba in šlo je res za velikansko odločitev. Križ ali polmesec?

Poveljnik krščanske vojske, Don Juan d'Austria, je pozval svoje vojake, naj pred bitko vsi zmolijo rožni venec. To so storili in kmalu nato

Turke odločilno porazili. Zmago je ves krščanski svet pripisoval molitvi rožnega venca.

Zajeto turško bojno zastavo so kristjani smatrali za najdragocenejši plen in so jo izročili tedanjemu papežu Piju V. Skoraj 400 let je bila ta zastava med dragocenostmi vaticanske zakladnice. S ponosom so jo kazali obiskovalcem iz vsega sveta.

Papež Pavel je pa prav to zastavo letos Turkom vrnil in se jim s to plemenito gesto oddolžil za prijaznost na poletu iz Indije. To je storil seveda tudi v duhu "ekumenizma", ki ga uvaja v svet II. vaticanski koncil. Ekumenizem pomeni trud za zблиževanje vseh narodov, vseh kultur, vseh pozitivnih ver vsega sveta. Povsod je vsaj nekaj dobrega, čeprav morda veliko več slabega. Toda vse tisto dobro, kolikor ga pač kje je, naj se zbliža in strne v eno samo svetovno dobro, pa bo moč slabega v dobršni meri poražena. Nepotrebno novih "bitk pri Lepantu" in drugod bo postajala vedno bolj očitna.

★ **KAR NA TIHEM SE JE POSLOVIL** od nas p. Odilo in po skoraj dveletnem delovanju v Melbournu (prej je dve leti deloval v Sydneyu) zaprosil redovne predstojnike, da se vrne v Združene države. Nič ni hotel slovesa in z odhodom nam je celo zmešal štrene, da bi mu kaj pripravili za sedemdesetletnico, ki jo bo obhajal dne 30. septembra. Zadnji čas je bil redno na zdravniških pregledih, ki so ugotovili, da se sladkorna bolezen kar prehitro razvija; tudi vrtoglavica je bila vedno pogostejša. Tako so predstojniki ugodili njegovi prošnji in v ponedeljek dne 6. septembra se je vkrcał za Ameriko. Z avstralskih Brezij se vrača na ameriške Brezje, v Lemont pri Chicagu. Goto-vo bo imel ameriškim Slovcncm mnogo povedati o njihovih rojakih po daljni Avstraliji.

Naj se p. Odilu na tem mestu iskreno zahvalim za njegovo delo med nami. Želimo mu srečno pot in vse najboljše k sedemdesetletnici. Naj kljub boleznj dočaka še mnogo jubilejev!

Melbournski Slovenci, vi se pa spominite, kaj je p. Odilo pri pridigah tolikokrat poudarjal: "Dva svoja duhovnika imate, pa ju ne znate izrabiti prav tam, kjer v prvi vrsti duhovnik lahko pomaga: v spovednici in pri mašni daritvi . . ." Zdaj sem zopet sam za vse. Pomagajte mi s sodelovanjem, da bomo res prijetna krščanska družina, kjer vsak čuti z vsakim in vsi za vse. V razumevanju in krščanski ljubezni je moč!

★ Iskreno se zahvaljujem Slovenskemu društvu Melbourne za dar £ 57-16-4 kot čisti dobiček zabave dne 24. julija. Obenem želim na zadnji skupščini izvoljenemu odboru obilo uspehov v novem poslovnem letu. Vem, da težav tudi v tem letu ne bo manjkalo: le z dobro voljo in strpnostjo ter nesebično požrtvovalnostjo jih je mogoče premostiti.

★ Do danes smo za cerkev nabrali £ 7,541-8-9. Saj se vsota kar lepo dviga. O priliki zlate maše p. Bernarda sem preko njega dobil od različnih £ 54-0-0. Večina živi izven Viktorije — lep dokaz, da tudi ostali rojaki zasledujejo naše prizadevanje in nam skušajo priskočiti na pomoč. Tudi razne tvrdke nam gredo na roko, čim zvedo, kaj gradimo

in da zidamo sami. Tako Burnson Plant Hire Pty. Ltd. v Richmondu ni hotela vzeti ničesar, ko smo si preteklo soboto izposodili črpalko. Temelji, ki so bili nekaj tednov pod vodo, so zopet suhi. Saj se bo vreme menda ustalilo, da bomo lahko nadaljevali z delom. Lepo prosim, javite se zidarji in pomočniki, da organiziramo skupine! Tudi bo še nekaj izkopavanja. Izrabimo vse lepe dneve, da bi bila vsaj dvorana čim prej končana.

★ Zadnjič sem popravljaj pri krstih, ko sem Suzani Frančiški Korče iz Fawknerya zamenjal bota za očka, zdaj pa moram popravljati pri porokah. Presneti tiskarski škpat, kako hitro mi jo zagode! Nevesto Ivana Deželaka iz Norlane je prekrstil iz Frančiške v Štefko. Raje popravim kot pa da bi me Pobežinova Francka pričakala po maši pred cerkvijo in mi pela levite. Zdaj bi samo še želel, da bi Misli izšle pred mojo mašo v Bell Parku, da uidev jezi. Pa menda ne bodo . . .

V upanju, da mi tiskarski škpat to pot ne bo nagajal, naj omenim tri nove pare: Dne 7. avgusta sta si v cerkvi sv. Marjete, North Brunswick, obljubila zakonsko zvestobo Egidij Markevič in Marija Laginja. Ženin je iz Pregare, nevesta pa iz Klanec. — Dne 22. avgusta je bila poroka pri Mariji Pomagaj v Kew: Jože Koropec je dobil za ženko Agato Zuck. Jože je iz Spodnje Nove vasi, župnija Slovenska Bistrica, nevesta pa iz Marijanskih Ivankovcev, župnija Črnkoveci. — Dne 28. avgusta pa smo imeli poroko v cerkvi sv. Jožefa v Benalli: Gustav Tomažič, doma iz Gomile (Sv. Bolfenk na Gogu), je rekel "da" Emi Založnik, doma iz Vitanja pri Celju.

Vsem parom čestitke!

★ Tudi krstov je bilo kar lepo število: Susy je hčerkica Franca Roba in Danice r. Horvat, Bundoora. Krstna voda jo je občila dne 7. avgusta. — Isti dan je bil tudi krst Irene Marije, hčerke Franke Tkalčeviča in Rozine r. Stanko, North Clayton. — Dne 8. avgusta je krščevala družina Viktorja Ferfolja in Angele r. Čampelj, Kew: dobili so Silvijo Pavlo. Isti dan je bil krst tudi v Bell Parku, kjer je ob krstnem kamnu zajokala

Vilma Nedeljka, hčerka Viktorja Hoteza in Marije r. Bajc. — Dne 14. avgusta so bili trije krsti: James Sandor je sinko Benita Sosiča in Veronike r. Uj, Oakleigh; Antonija je hčerka Antona Valherja in Marije r. Ceglar, Cheltenham Milena pa je hčerka Alojza Hojnika in Ljube r. Janzetič, Lower Templestowe. — Dne 15. avgusta je bila krščena Suzana, hčerka Antona Bruman in Martilde r. Urbančič, Mt. Waverley. — 21. avgust beleži krst Suzane Marije, hčerke Krešmirja Petričevića in Ane r. Stojakovič, Kew. — Kregarjeva Marika, ki me tolikokrat obiše v pisarni in me kliče po hiši kot "patek Zili", je pa dobila bratca: dne 22. avgusta je bil krščen John Stanislav, sinko Slavka Kregarja in Anice r. činč. — Dne 28. avgusta sta bila zopet dva krsta: iz St. Albansa so prinesli Sonjo Ireno, hčerko Franca Mavra in Frančiške r. Lekan, ter Mojco Marijo, hčerko Alojza Blatnika in Marije r. Lekan.

Spet imajo punčke glavno besedo — 10:2. Menda mame bolj molijo za punčke, ko se svetovni položaj tako čudno obrača in grozi fantom z vojaško suknjo . . . Bog blagoslovi vse družine z novorojenčki!

★ Na dan krsta Hojnikove Milene smo obhajali na avstralskih Brezjah tudi srebrno poroko: Milenin stari očka in stara mamica, Alojz Hojnik in Terezija r. Mejovšek, sta znova stopila pred oltar in obnovila zakonsko obljubo, ki sta si jo dala pred petindvajsetimi leti. Bila je lepa domača slovesnost. Srebrnoporočencema želimo še obilo srečnih let v krogu njunih najbližjih!

★ Tolikokrat mi rojaki naročajo razne nabožne predmete. Doslej sem jih sproti kupoval v mestu, kar rje vzelo mnogo časa, včasih pa še nisem nabavil tistega, kar so ljudje želeli. Zdaj imamo v govorilnici Baragovega doma stekleno omaro s kar lepo zbirko nabožnih predmetov (kipov, podob, svetinjic, kropilčkov, rožnih vencev . . .) in vsakdo si lahko sam izbere po želji in okusu. Lahko rečem tudi to, da so stvari mnogo cenejše kot v vsaki trgovini v mestu.

★ Domači orkester "Bled" je v soboto dne 28. avgusta gostoval v Adelaidi, kamor ga je povabilo tamkajšnje slovensko društvo. Sem slišal, da so se fantje dobro odrezali in s svojimi poskočnimi polkami in valčki navdušili tamkajšnje rojake.

V Baragovem domu bodo pa igrali v soboto dne 18. septembra, ko slavimo obletnico našega hostela. Letos (16. septembra) bo preteklo že pet let, kar obstaja naše središče v Kew. Vsako leto praznujemo v prijetni domačnosti. Gostje so zastopniki cerkvenih in emigracijskih oblasti in razni dobrotniki hostela, v prvi vrsti pa vsi bivši fa-

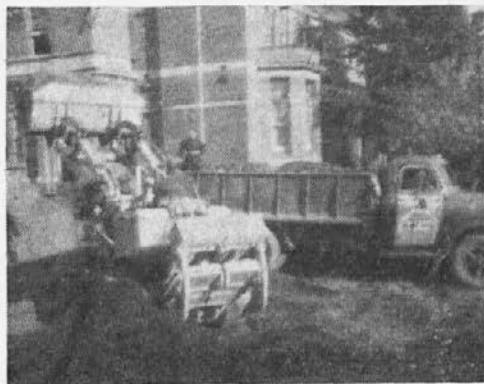
ntje Baragovega doma, poročeni seveda s svojimi družinicami. Tudi letos ste vabljeni vsi, ki Vam je bil hostel prvi dom v novi zemlji. Na svidenje!

★ Pobožnost k žalostni Materi božji s petimi litanijami in blagoslovom bomo imeli na avstralskih Brezjah 15. septembra, ob pol osmih zvečer. Pridite, obiščite ta večer našo kapelico! V slučaju lepega vremena in številne udeležbe bo pobožnost pri votlini.

★ Zopet nas je obiskala smrt. Dne 23. avgusta je v Thomastownu končal svoje zemsko življenje pod kolesi vlaka Ivan Sitar. Rojen je bil v Podgori pri Gorici 15. aprila 1915. Po poklicu soboslikar. Dne 5. marca 1941 se je v Gorici poročil z Ernesto Zorn, ki smo jo pokopali v Melbourne leta 1959. Ivan je došel v Avstralijo 18. marca 1956 na ladji "Fairsea", nato je za njim dospela tudi družina. Zadnji čas so živeli v svoji hiši v Reservoirju. — Pokojni Ivan je od ženine smrti dalje postajal vedno bolj vase zaprt in čudaški. Smrt ga je rešila hudega duševnega trpljenja. Mašo zadušnico smo imeli v kapeli Marije Pomagaj v Kew 26. avgusta ob desetih, molitve ob krsti pri pogrebniku Tobin Bros. na Flemington Rd., nato smo položili truplo v družinski grob na keilorskem pokopališču.

Dragi Ivan, počivaj v miru! Žalujočima članoma Sitarjeve družine, Lidiji in Vojku, pa izrekamo iskreno sožalje. Erako sorodnikom v domovini.

★ Očetovski dan bomo praznovali tretje nedeljo, 19. septembra. Takoj po slovenski maši nam bodo otroci pod vodstvom učiteljice Anice podali program na odru v dvorani. Otroci vedno zelo ljubko nastopajo, napolnimo dvorano, da jim (in učiteljici) ne vzamemo veselja!

Tako smo kopali za cerkev

Izpod

Triglava

OBCINA JE POGREBNIK in zaračuna za pogreb nad 75,000 din. Vidite lahko, da je pri nas smrt draga reč, kajšle življenje: Nastopil je spet nov val draginje, pa marsikaj se sploh ne dobi, na primer v Novem mestu, kamor od nas hodimo kupovat. Kakor da so se vrnili časi med vojno in tista leta po vojni. — Te besede stoje v pismu od srede letošnjega poletja.

V METLIKI V BELI KRAJNI je bila na veliki petek letos velika zadrega. Tisti teden se je tam vršilo mednarodno zdravstveno zborovanje. Strovnjaki so prišli skupaj iz raznih dežel, tudi iz Afrike in Azije. Na veliki petek se šest gostov ni pritaknilo mesa. Nastala je mučna zadrega. Vendar so v naglici spravili skupaj nekaj rib in močnatih jedi. Potem so Matličani vseh šest videli na veliko noč v cerkvi in pri obhajilu. Komentarjev nič koliko!

NAZAJ NA KMETE skušajo spraviti oblasti delavce iz tovarn, ker je marsikje delo v industrijah zastalo. Na kmetih je sicer dosti dela, toda malokdo se ga spet resno loti, če je poprej več let delal v tovarni. Ljudje se seveda jezijo, ko so nekdanj vabili in vabili ljudi s kmetov v tovarne, zdaj pa obratno. Sama jeza pa komaj kaj pomaga. Beremo pa tudi, da Slovenija še kar naprej sprejema tisoče delavcev iz južnih dežel. To pa za taka opravila, ki jih Slovenec, že zelo razvajan, ne vzame več v roke.

SEMPETR OB SAVINJI blizu Celja vedno bolj slovi zaradi pomembnih izkopenin stare rimske nekropole ali pokopališča, kjer so stali nekdanji mnogi spomeniki nagrobniki. Turisti z velikim zanimanjem ogledujejo spomenike, ki so zdaj razpostavljeni na prostem in kolikor toliko obnavljajo podobo nekdanjega pokopališča.

NA BLEDU so letos zborovali Pen klubi iz raznih dežel. To so organizacije pisateljev po vsem svetu. Po enkrat na leto prirejajo svetovni kongres, enkrat tu, drugič tam. Na Bledu so bili člani klubov iz 58 držav, skupno okoli 500. Obnavljali so med drugim tudi vprašanje svobode pisateljskega delovanja v raznih deželah. Obsodili so pa le kratenje pisateljske svobode na špan-

skem in Portugalskem, nič pa niso protestirali proti kratenju svobode onstran železne zavese. Seveda si tudi niso upali kaj reči zoper Tita, ki strahuje razne pisatelje v Jugoslaviji. Kaj se hoče, bili so končno — Titovi gostje . . .

SVETA EMA, prva in starodavna slovenska svetnica, ima samo eno cerkev sebi posvečeno na slovenskem ozemlju. Stoji na prijaznem griču bližje Podčetrtku v mariborski škofiji. Bajje je bila nekoč romarska cerkev, pozidana v 15. stoletju. Za časa cesarja Jožefa II. so romanja prenehala, pozneje se pa niso obnovila. Zdaj skušajo doma znova vzbuditi zanimanje za sv. Emo in njeno cerkev. Sveta Ema se je rodila v Pilštajnu okoli leta 970.

VERSKI LIST "DRUŽINA", ki ga je svoj čas začela izdajati apostolska administratura za Slovensko Primorje pod vodstvom rajnega Mihaela Toroša v Novi Gorici, se je pozneje za nekaj časa preselil v Koper skupaj z novim apost. administratorjem škofom Jenkom. Od letošnjega marca naprej je pa list postal last vseh slovenskih škofov in se preselil v Ljubljano. Zadnje meseci izhaja v 83,270 izvodih.

"JESENICE IN TRBOVLJE bo treba zastaviti Amerikancem, da nas bodo rešili popolnega finančnega poloma." — Take in podobne fantastične izhode je iskala ljudska fantazija širom po Sloveniji v preteklih mesecih, ko je postalo jasno, kako ničvreden je dinar. Razburjenja povsod nič koliko. Primorska mati piše sinu v tujino: Ne pošiljaj mi denarja semkaj, pošlji ga v Italijo na ta in ta naslov. Moram tako ali tako hoditi kupovati konzerve v Italijo. Tam se za dinar malo dobi, pri nas pa marsikaj sploh ne.

V TRSTU je izšla na 314 straneh in s 14 slikami knjiga za stoletnico rojstva buditelja beneških Slovencev Ivana Trinka. Uredil jo je Andrej Budal in zbral v njej vse, kar je Trinko napisal v slovenščini v vezani ali nevezani besedi.

NA VRH TRIGLAVA je letos 15 avgusta "prerihbolazil" avstrijski kancler dr. Josef Klaus. Tako je praznoval svoj 57. rojstni dan. Dr. Klaus je Korošec iz Ziljske doline in govori tudi slovensko.

V ŠKOFLJICI PRI LJUBLJANI stane hiša pri enim stanovanjem 4,500,000 din. Za podobno hišo za Bežigradom v Ljubljani zahtevajo 16,000,000 za hišo z dvojnimi stanovanjem pod Rožnikom pa 18,000,000.

SPOMIN NA BELO KRAJINO

Jurij Podgorc, Sydney

ODKOD JE TO IME: BELA KRAJINA in Beli Kranjci? Prilastek "bela" je dobila zato, ker so nekdanj vsi njeni ljudje, moški in ženske, nosili belo obleko. Bila je iz blaga, ki so ga doma napredli, stkali in sešili. Kranjci so pa zato, ker je bila deželica pač del bivše kronovine Kranjske.

Bela krajina je v nekem smislu deželica zase, ker jo od ostale Slovenije ločijo visoki Gorjanci. Ima svoj kulturni in folklorni značaj, ki se izraža posebno v slikovitih belokranjskih narodnih plesih. Beli Kranjec je že od rojstva pesniška narava in ljubi vsakovrstno narodno blago. Spomnimo se samo pisatelja Janeza Trdine, ki je napisal dolgo vrsto pripovedk in bajk o Gorjancih. Nabral jih je med belokranjskim ljudstvom. Ni čudno, da je Bela krajina dala Slovincem tako pesniško moč, kot je naš skupni ponos: Oton Župančič. Poleg njega bi lahko našteali še celo vrsto drugih, ki so izšli iz Bele krajine in skupaj z drugimi Slovenci obdelovali njivo slovenske kulture.

Tam ob reki Kolpi, ki meji Slovenijo od Hrvaške, stoji vas Vinica. Ima lastno faro in občino. Fara je velika in ima večje število podružnic. Najlepša in največja je cerkev na žežlju. Stoji na hribu blizu Vinice. Daleč naokrog slovi kot ro-

marska cerkev. Posvečena je Mariji Pomagaj. Pred mnogimi leti je bil na Vinici mlad duhovnik, ki je ta kraj tako ljubil, da je naredil pesem, ki se glasi približno tako:

Odkod si dekle ti doma,
da tu te nihče ne pozna,
da tu te nihče ne pozna,
pa vsak te rad ima?

Jaz sem iz kraja lepega,
obraza vedno jasnega,
ob Kolpi tam se jaz doma,
vešel'ga sem srca.

Gorice vinske tam stoje,
zelene trate in polje,
po njih ovčiče pasejo,
pastirci vriskajo.

O, moj preljubi dragi dom,
kedaj te zopet videl bom?
In kdaj na žeželj romal spet
Mariji slavo pet?

Slika kaže cerkev na Vinici, na hribu nad njo
se malo vidi žeželj

PATRU ODILU V POČASTITEV

— IN SLOVO...

Dr. I. Mikula

MLADENIŠKO PROŽNEGA KORAKA JE P. ODILO HAJNŠEK pred štirimi leti stopil na avstralska tla. Razveselili smo se njegovega prihoda med nas. Upali smo, da bo naš "pojoči misijonar" mogel dolgo vrsto let delovati za blagor slovenskih rojakov na petem kontinentu.

Žal, le prehitro so minila štiri leta, mnogo prehitro zmo zvedeli — pa še to prav zadnje dni — da nas zopet zapušča. Na tihem je opazoval in prenašal neustavljivi razvoj bolezni, na tihem je uredil s predstojniki svoj povratek na Ameriške Brezje v slovenski Lemont. Ko smo končno le zvedeli, je odklonil zbornu poslavljanje in razglašanje odhoda. Le najožji krog prijateljev in sobratov je vedel, da se odpelje iz Sydneya čez prostrani Pacifik v četrtek 9. septembra. Tako je odšel.

Ta nenadna odločitev p. Odila za odhod nas je še posebej razočarala zato, ker smo vedeli za dva njegova jubileja, ki bi jih bilo treba proslaviti. Eden je že za nami, njegova 50letnica redovniškega življenja. Zadnji dan tega meseca bo pa slavil 70letnico življenja od Zibike (in zibike) na zelenem štajerskem pa do Baragovega doma v Melbournu. Ta dvojni jubilej smo nameravali poudariti v tej številki MISLI, v Melbournu bi pa k temu še kaj dodali, kot bi se vsekakor spodobilo. Zdaj moramo pa radi ali neradi — in to kar v prvi vrsti — pisati dobremu patru tudi — v slovo...

P. Odilo je posebljen Slomškov duh, ki je zajel vse Slovence v domovini in tujini. Z bogato življenjsko izkušnjo je tudi avstralskim Slovencem v kratki dobi svojega bivanja med nami poživil versko in narodno zavest. Njegovi misijonski, romarski in nedeljski govori, pospeševanje ljudskega petja, njegove božične in velikonočne plošče — vse to je prineslo med naše ljudi novo pomlad. Njegovi članki o Slomšku v MISLIH so nam oživili podobo enega naših največjih mož. Samo Bog pa ve, koliko razdvojenim srcem je p. Odilo posredoval v tihem koticu ponovno spravo z Bogom.

To je samo nekaj bežnih potez njegovega dela med nami. Bilo je vzorno nadaljevanje tega, kar je nekdaj vršil v domovini, pozneje v Ameriki,

pa spet v domovini, nato na Koroškem in ponovno v Ameriki, kamor se zdaj na našo žalost vrača. Bodo pa zato ameriški Slovenci veseli, ko bodo zvedeli o njegovem povratku. Upajmo, da se mu bo zrahljano zdravje, ki ga je skušal skrivati pred nami, na lepih Ameriških Brezjah zboljšalo in kmalu spet nekdanji čvrsti p. Odilo.

Naj blagi naš sobrat, ki bo ob izidu pričujoče številke MISLI že na visokem morju, sprejme naše iskrene čestitke k dvojnemu jubileju, obenem pa našo zahvalo za vse obilno delo, ki ga je do vršil v Avstraliji v tem — žal tako kratkem — času. Prepričan sem, da bo ob branju teh vrstic iz mnogih src avstralskih Slovencev priklil vzklík: Z Bogom in prav srečno pot, Bog povrni vsa Vaša dobra dela! Voščimo Vam zadovoljivo zdravljenje in še dolgo vrsto let uspešnega delovanja. Ostajati bomo blizu združeni v molitvi drug za drugega.

P. ODILO SE POSLAVLJA

Iz zdravstvenih razlogov moram zapustiti Avstralijo in se vrniti v Združene države. Že ob prihodu sem čutil, da nisem zdrav, vendar nisem pričakoval, da bom vzdržal samo štiri leta.

Osebnostno sem se le pri redkih poslovljih. Odhajam potihem, kakšnih prireditev za slovo ne bi prinesel. Mehki živci!

Vsem kličem prisrčen ZBOGOM! Vse rojake lepo pozdravljam in se zahvaljujem za prijazno in sodelovanje. Na svidenje v vicah in potem v naših besih!

P. Odilo Hajnšek OFM
Box 608, Lemont, Ill., USA

Misli, September, 1966

KAKŠNE DRUŽINE SO DALE SLOVENIJI

LETOŠNJE NOVOMAŠNIKE?

P. Bernard

TISTI, KI STE BILI NAVZOČNI pri ponavljanjih moje zlate maše in slišali pridige, veste, da nisem govoril o zlatih, ampak o novih mašah. Skušal sem v poslušalcih vzbuditi zavest, da smo vsi — vsak na svoj način — dolžni pospeševati duhovniške poklice. V prvi vrst seveda naše verne družine, ki se kljub vsem "modernim" zavedam glede družinskega življenja še zavedajo, da je otrok — dar božji.

Zavedal sem se, da bi bilo komaj vredno zlato mašo sploh omenjati če bi ob taki priliki nikomur ne prišla misel: OD KOD se pa duhovniki jemljejo? Vsaj mimogrede sem med drugim poudaril tudi to: Statistike kažejo, da duhovniški poklici prihajajo v glavnem iz številnih družin.

Kakor v potrdilo — če je bilo sploh potrebno — je kmalu nato prišel iz domovine verski list DRUŽINA od junija 1965. Prinaša 22 slik letošnjih novomašnikov v domovini s kratkimi opombami, odkod so in koliko otrok imajo njihove družine. S tem je pač hotela DRUŽINA brez mnogih besed podčrtati isto misel: Teško bo v naših časih s duhovniškimi poklici, če se bodo tudi verni starši oprijeli "nove vere", da otrok ni dar božji, ampak zgolj breme in ovira pri iskanju dobrega življenja.

Spodnji seznam letošnjih novomašnikov v domovini ponatiskujemo za vpogled slovenskim družinam v Avstraliji in še kje. Vsaj ta ali oni oče in mati se bosta zamislila ob tem pregledovanju in se bo morda le zgodilo — s pomočjo milosti božje — da bo naša letošnja zlata maša v doglednem času posredovala kakšno — novo mašo!

Franc Baloh, 26 let star, iz kmečke družine v Češnjicah, edinec.

Marko Benedik, 24 let, iz delavske družine v Šmartinu pri Kranju, 7 otrok.

Peter Bogataj, 30 let, iz kmečke družine na Trati, 6 otrok.

P. Hugo Dolčnjak, frančiškan, 27 let, iz kmečke družine v Novi cerkvi pri Celju, 4 otroci.

P. Leopold Grčar, frančiškan, iz kmečke družine v Brestanici (Rajhenburg), 3 otroci.

Feliks Germ, 26 let, iz kmečke družine v Dobrniču, 7 otrok.

Mihael Ignatijev, 28 let, iz delavske družine v Šentilju, Slov. Gorice, 6 otrok.

Milan Kovač, 35 let, iz kmečke družine v Vojniku, 9 otrok.

Jože Koželj, 25 let, iz kmečke družine v Dobrniču, 9 otrok.

P. Luka Pogarič, frančiškan, 36 let, iz kmečke družine v Klanjcu, 8 otrok.

Alojz Premrl, 26 let, iz kmečke družine v Hrenovicah, 10 otrok.

Anton Pust, lazarist, 32 let, iz kmečke družine v Mirni peči, 6 otrok.

Andrej Rigler 31 let, iz kmečke družine pri Sv. Gregoriju, 12 otrok.

Bogdan Štiberc, 36 let, iz obrtniške družine v Mariboru, 4 otroci.

Anton Rojc, 26 let, iz delavske družine v Radomljah, 3 otroci.

P. Božidar Rumpler, frančiškan, 27 let, iz kmečke družine pri Sv. Lenartu v Slov. goricah, 4 otroci.

P. Simon Rupnik, kapucin, 31 let, iz kmečke družine v Stari Oselci, 12 otrok.

Ivan Sušec, 27 let, iz kmečke družine v Beltincih, 6 otrok.

Jožef Vidic, salezijanec, 27 let, iz kmečke družine v Zg. Besnici pri Kranju, 7 otrok.

Štefan Ferencak, 25 let, iz kmečke družine v Odrancih, 4 otroci.

Ludvik Kuhar, 32 let, iz kmečke družine v Dolu pri Ljubljani, 9 otrok.

Anton Nadrah, 28 let, iz kmečke družine v Stični, 10 otrok.

WESTERN AUSTRALIA

E. Cannington. — Bolj težko si odtrgam denar za knjige, vendar sem se odločila, da naročim Mauserjev roman Ljudje pod bičem. Pošljite, prosim. Karel Mauser je odličen pisatelj, gotovo je tudi ta njegova knjiga zelo dobra. In še to naj povem, da sem z velikim zanimanjem brala v MISLIH vse, kar je bilo o Dobrovi, ki je rojstni kraj našega urednika in zlatomašnika. Moja najstarejša hči je hodila na Dobrovi v šolo in tako je seveda tudi meni vse znano. Mnogo spominov se osveži, ko človek bere o krajih, ki jih je nekoč od blizu poznal. Bodite najlepše pozdravljeni! — **Ana Pavlin**.

ZAPELJIVEC

Zvonko Veliček, Granville

(Konec)

III.

ČE IZIDOR NI VIDEL, kako sta se tovariša potuhnila in njega prepustila pazniku, je pa dobro slišal, kako je dekle vpilo za njim:

"Peljite ga ven, nagajivca, drugače ne bo dal miru!"

Očividno je mislila, da jo je ves čas nadlegoval Izidor, ni ga ločila od Fonca. Izidor je bil preveč iznenaden, da bi našel kako besedo v svoje opravičenje.

Paznik ga je gnal z močnim prijemom mimo ljudi v neki samotni prostor in porinil v zapor:

"Si boš zapomnil za drugič. Za kazen boš ostal zaprt eno uro. Boš imel čas misliti, kako se je treba vesti na javnih prostorih. Bodi miren, dokler ti ne pridem odpirat!"

Izidor ni imel časa ziniti besedice, tako hitro je paznik zaloputnil vrata.

Zdaj je fant res imel dovolj prilike, da je začel razmišljati. Uvidel je, da zasluži ime "grešnik". Razmišljal je tudi, kako bo mogel priti domov. Čakali ga gotovo ne bodo, saj je že skoraj čas njihovega odhoda. Potem ga čakajo štiri ure hoje. Kdaj bo doma?

Začel si je izpraševati vest vse od začetka tega dne. Zakaj se je dal zapeljati tovarišema, da je pustil mašo in se z njima odpeljal v Gorico? Prav tako lahko bi bil tudi ubogal očeta in šel brat breskve? Le zakaj se je vdal zapeljivcu?

Zavedel se je, da je kazen v zaporu zaslužena, vest ga je pekla. V svoji onemoglosti se je vdal žalosti in bridke solze so ga polile. Delal je trdne sklepe in naredil obljubo, da zapeljivcev ne bo nikoli več poslušal.

IV.

Dolga je bila ura v zaporu, pa končno je le minila. Paznik je držal besedo, prišel je ob času in Izidorja izpustil. Vedel je, da ima Izidor dovolj kazni, zato mu ni dal nič več dobrih naukov.

Fant je hitel, kar so mu dale noge, na tisti dogovorjeni kraj, kjer naj bi Mundi čakal na tri. Nikogar ni našel. Odpeljali so se brez njega. Pomislil je, da bi mogel z vlakom vsaj do Plav, če bi le imel dosti drobiža. Nekaj ga je res otipal v žepu, ali bo dovolj? Na postaji je vprašal, koliko stane listek. K sreči je imel prav toliko. Olajšar

je sedel na vlak in se zagledal v sliko pred seboj. Otresal se je misli, kako se bo izmazal doma.

V

Truden in lačen kot volk je prišel okoli desete ure pred prag domačega doma. Prisluškoval je pri oknu, kaj se v hiši godi. Oče je govoril materi, ki je sedela za mizo:

"Tako! Mundi mi je pravil v gostilni, kaj je Izidorjem. Rekel sem mu: zakaj ga nisi vrgel v prikolice, namesto da si ga vzela v Gorico? Pa se je izgovarjal, da ni vedel, kako in kaj."

Izidor je čutil, da ga čaka huda ura. Vendar se je odločil in odprl vrata. Stopil je v sobo pred očeta in mater. Podoben je bil usmiljenja vrednemu mučeniku.

Oba sta se zazrla vanj, Materi se je tako zamislil in brž mu je ponudila stol. Ali oče je stopal pahnil proč in že je zapela palica. Fant ni čutil bolečin, le očetove besede so mu udarjale na ušesa hujše kot palica:

"Breskve obirat ne, k zlati maši ne, poslušaj ti in ubogati zapeljivca, da! To je naš Izidor, mati, ma, veš!"

Za hip je oče umolknil, palica je pa pela naprej. Pa je spet slišal fant iste besede, skoraj ni vedel, če jih poje palica ali govori oče:

"Breskve obirat ne, k zlati maši ne..."

Končno si Izidor le zbere zadnje moči dahne:

"Vem, da sem kriv. Žal mi je, nehaj že, ne haj!"

In res je oče nehal. Zabičal mu je še:

"Mater prosi odpuščanja in poboljšaj se;"

Nato je oče odšel iz sobe in ju pustil sam.

Težko se je Izidor pobral s tal, mati pa je čakala, da bi prosil odpuščanja. Postavila mu je na mizo skledo in rekla:

"Zdaj jej. Kriv si pa res vsega sam".

Izidor tudi pred materjo ni imel besede opovedi. Sam pred seboj si pa ni rad priznal, da je vsega sam kriv. Ali nista kriva tudi zapeljivci? Posebno Fonc. In ko se spet srečajo, se mu bodo gotovo smejala in se norčevala iz njega.

Ta misel ga je zdaj bolj grizla kot poper. Palica in očetovi očitki. Pa se je uprl potrnosti in si namenil, kako bo drugi dan prehitel ona dva, ko ju spet sreča, vsakega posebej.

"Ne boš me več ujel, zapeljivec!"

"ČE NE RAZGRAJAMO, NAS NIHČE NE VIDI"

TRETJE NAJVEČJE MESTO V ZDRUŽENIH DRŽAVAH, Los Angeles (Angeli varuhi!) v Californiji, je bilo na kaj takega popolnoma nepripravljeno. Nihče ni pričakoval, da bodo črnici v predmestju Watts čez noč ponoreli. Pa se je zgodilo. Kar nenadoma so izbruhnili izgredi, kot jih mesto še ni videlo. Celi bloki predmestja so uničeni, na desetine ljudi mrtvih, neprimerno več ranjenih, skupne škode stotine milijonov. Šele močna vojaška posadka, ki jo je poslal predsednik Johnson, je razgrajače ugnala in s težavo napravila red.

Ni čudno, da so se v Moskvi in še kje bridko pošalili: Amerikanci naj kar v mejah svoje dežele iščejo — Vietnam . . .

Vsa Amerika je ostrmela in vse križem so letela vprašanja: Kako je to mogoče? Kaj se je zgodilo? Zakaj je prišlo do takih nenadnih izbruhov? Kako je mogla naenkrat planiti v te drugače mirne črnce strahotna slast sistematičnega uničevanja?

Posebno čudno se je zdelo, da je prišlo do izgrediv prav tiste dni, ko je predsednik Johnson podpisoval nov zakon, ki je črnecem zagotavljal pravice, o kakoršnih so smeli dotlej samo sanjati.

Videti je bilo, da so črnici še po zadušenem uporu s slastjo in zadovoljstvom gledali na uničenje in namigavali, da je to šele začetek. Belci, pripravite se na kaj hujšega in to ne samo v mestu Los Angeles . . .

Beli, med njimi vladajoči, vse od mestnega župana do državnega guvernerja, so krivdo za izgrede valili drug na drugega. Očitki so leteli na levo in desno, pa nihče ni mogel točno povedati, kaj in otipljivega je kdo zakrivil, kaj zanemarljivo, kaj narobe napravil. Končno so morali drug za drugim priznati, da je še najbolje označil vzroke za izgrede tisti črnc, ki je sam pomagal pri uničevanju, pa mu ni bilo nič žal. Oblastem je izjavil s škodoželjnim nasmeškom:

"Če ne razgrajamo, nas nihče ne vidi, nihče ne pogleda, nihče ne posluša".

S tem je povedal, da do izgrediv ni prišlo "čez noč". Jeza in gnev se je zbirala v njih dolga leta, končno je priklopela do vrha in treba je bilo samo še iskre. Pa saj vsi priznavajo, da je predmestje Watts, središče črnškega mestnega dela, kar čedno urejeno, neprimerno bolje kot marsikatero v drugih mestih, kjer bivajo črnici in tudi beli. Zakaj je moralo prav tu tako strašno izbruhniti?

Ko so izgredi še trajali, je prihitel med svo-

je črnce z juga najveji pobornik za črnške pravice, pridigar in organizator dr. Luther King. Videl je grozo, presunilo ga je, ni mogel dati prav črnecem.

"Ljudje božji, nehajte vendar! Boga imate za Očeta . . ."

Niso mu dali izgovoriti.

"Nič boljši nisi, med bele si se zapisal! Poskrbi rajši, da bomo imeli delo in zaslužek . . ."

Tudi taki vzkliki so belim vzbudili vest in jim odpirali oči. Res so pozabljali na bridkosti v črnem naselju, res so mislili le nase, res so si privoščili brezskrbno uživanje v velemestnih zabaviščih in svojih razkošnih domovih, res so imeli oči na bližnjem razvratnem Hollywoodu in si po njegovem zgledu uravnavali življenje — kdo je utegnil misliti na Watts in njegove črnce?

In je pač moralo priti, kar je prišlo. Razdejanje v mestu, razdejanje v družbi, razdejanje v dušah . . . Vladajoča Amerika skuša na hvale vreden način premostiti prepade med belimi in črnimi. Toda same črke postave, sami podpisi najvišjih predstavnikov, samo razobešanje najnovejših postav in odločb kaj malo zaleže, če se srca belih in črnih ne zblížajo. Do tega pa ne more ljudi pripraviti noben človeški zakon.

Današnji Amerikanci se morajo radi ali neradi prikopati do žive zavesti, da v svojih težavah s črnici nosijo posledice nekakega prav ameriškega "izvirnega greha", ki so ga zakrivili njihovi predniki pred dobrimi sto leti in več. Ko so hodili lovit, prodajati in kupovati ljudi črne kože v Afriki in so jih uporabljali namesto vprežne živine — ali je komu prihajalo na misel, kakšen "blagoslov" bo to početje prineslo Ameriki v prihodnjih stoletjih?

Hujše je, da tudi danes manjka v Ameriki ljudi, ki bi skušali z vso resnobo popraviti grehe davnih prednikov. Ni lahko, pa vsaj poskušati je treba. Stvari so se v teku časa tako grdo zapletle, da je groza. Prav po besedah pesnikovih:

Das ist der Fluch der bösen Tat,
dass es, fortpflanzend, Böses muss gebären.

To je prekletstvo zlih dejanj,
da, ko plode, se zlo roditi mora.

Pa je zapisano tudi v svetem pismu, da se grehi očetov maščujejo še v drugem in tretjem rodu.

Amerikanci to okušajo, pa se premalo razbrementi skušajo.

In — ne samo Amerikanci!

mož

žena

IZ TEDNIKA "THE PILOT"

v Ameriki

"NJENA GRESNA NOČ"

POD GORNJIM NAPISOM JE KRAJEVNI KINO napovedal nov film, ki ga bodo v nekaj dneh prvič pokazali. Ko so ljudje brali napis, so si vsi po vrsti predstavljali nečedno početje nesramne ženske v družbi prav tako nesramnih moških. Dostojni meščani so na tistem in na glas obžalovali in obsojali kazanje takega filma, nedostojni so komaj čakali, da bi napočil dan, ko bodo mogli gledati in "uživati" nekaj nad vse mikavnega.

Po nekaj večerih, odkar je stekel napovedani film, je nastal med ljudmi velik preobrat. Tisti, ki so se drenjali v kino v pričakovanju "mesenega" uživanja, so bili razočarani. "Njena grešna noč" namreč ni kazala grehov spolne nečistosti, ampak vse nekaj drugega. "Junakinja" filma je preživljala svojo grešno noč v rafiniranih spletkah, ki so imele namen: prevariti neveščice sosedice in na njihov račun obogatiti. Namesto greha nečistosti je film obravnaval drug "poglavitni" greh: lakomnost.

Nedostojni ljudje so bili torej razočarani in so se jezili. Takega filma ni bilo vredno gledati, so rekli, čutili so se prevarane. Ko so o tem zvedeli dostojni, so v sebi zaključili, da v filmu ni nič pohujšljivega in so ga hodili gledat in občudovat neverjetno spretnost rafinirane ženske. Kakor da je greh in pohujšanje samo v nečistosti, ne pa tudi v ostalih "poglavitnih" grehih!

S tem nikakor nečemo reči, da spolna nečistost ni zelo velik greh. V katekizmu ga najdemo zapisanega med "poglavitnimi": Napuh, lakomnost, nečistost, nevoščljivost, požrešnost, jeza, lenoba. Imenujejo se poglavitni, ker ne ostanejo sami, ko se enkrat začno. Vedno rodijo še nove in dadaljnje grehe, da se kopicijo grdobija na grdobijo.

Toda čemu govoriti o spolni nečistosti pod napisom MOŽ & ŽENA? Ali ni človekova spolnost ujeta v svoje prave meje in skrbno zavarovana prav s tem, da mož in žena skleneta zakonsko zvezo? Človek bi rekel, da je preko zarzburkanega morja ladja človekove spolnosti končno zasidrana

v varnem pristanu, kjer ji ne grozi več nevarnost razbrzdane neubranosti.

Na žalost ni vedno tako. Odvisi od tega, kako sta zakonca pred zakonom obvladala ali neobvladala svojo spolnost in njeno nasilje. Odvisi dalje od tega, če sta zakon sklenila res iz prave ljubezni, ki obeta biti stalna, ali pa morda iz drugih razlogov in več ali manj pod zunanjim pritiskom. Če do zakonske zveze ni privedla resnična ljubezen, posebno če je zakonski drug poprej živel v razbrzdani spolnosti, bo kaj lahko prišlo do ponovnih spolnih zablod in težkih prestopkov nravnosti.

Te vrste spolna nečistost se imenuje "prešušstvo". Prav ob njej se najbolj jasno pokaže, zakaj je nečistost navedena v katekizmu med "poglavitnimi" grehi. Saj je že sama na sebi velika grdobija, nujno pa iz nje rastejo še nadaljnje, ena grša od druge. Mislimo si zakonca, naj bo že moški ali ženska, ki se začne spolno pečati z drugim ali drugo izven zakona. Naj že bo ta druga oseba poročena ali ne, takoj je postavljen začetek novih grdobij, ki se bodo kaj kmalu razpredle v dolgo verigo, ki ji bo komaj videti konec.

Nedovoljeno razmerje je treba prikrivati pred zakonskim drugom, pred znanci, pred javnostjo. To ni mogoče brez lažnjivih izgovorov, brez hinavščine in kar odkrite laži. Težko bo kdo vzdržal kaj časa, da ne bi vzbudil sumničenja. Slede prepri, očitki, grožnje — vse tako, kar je v živem nasprotju z zakonsko ljubeznijo. Ko pa ugasne ljubezen, je že ugasnilo vse, kar more zgotoviti zakonu nemoten obstoj. Ko ljubezen ugasne, je na široko odprta pot nadaljnjim členom grešne verige: zanemarjanje doma in družine, slaba tovaršija, zapravljanje težko pridobljenega zaslужka, pijančevanje, izposojanje denarja brez namerne povrnitve, poneverbe, krivo pričevanje — brez konca in kraja. Le prepogosto je konec verige — samomor iz obupa.

O vsem tem piše življenje samo in to z vse bolj velikimi črkami kot pišejo knjige in članki. žal, da jih je toliko, ki knjige življenja ali ne znajo brati, ali si pa tega branja k srcu ne vzamejo. Zato doživljamo, da vsakdanje življenje zmerom odkraja začena in nam postavlja perd oči nove in nove "romane" in z vedno debelejšimi črkami!

Tudi pričujoče pisanje bo brez koristi tistim, ki so že daleč v verigi grdobji, povzročeni po neukročenem poglavitnem grehu nečistosti. Ni mogoče več nazaj, bodo rekli — če bodo seveda sploh brali. Hvala Bogu, nas to ne zadene, v naši hiši tega ni, bodo dejali drugi. Prav! Upajmo, da tudi ne bo. Toda če je prepozno ali pa treba ni, da bi zakonci sami sebe vzgajali za trajno in trdno zakonsko ljubezen — kaj pa glede otrok, če jih imate? Ko ste bili vi v otroških in mladinskih letih, vas verjetno nihče ni skušal po šolsko vzgajati k pravilno uravnani spolnosti. Kako pride do tega, da prihajajo na svet otroci, o razliki v spolu med moškim in žensko in kar je s tem zvezi, je odraščajoč otrok le polagoma pobral znanje in ne zmerom iz najboljših virov. Kolikor slabši so bili viri, toliko bolj narobe si je mlad človek potem uravnal svojo lastno spolnost.

Dandanes je teh slabih in dostikrat prav usednih virov za informacijo o spolnosti več in več. Pospešujejo jo zlasti brezvestni kramarji s pornografičnim tiskom, slikami, kinom in tako dalje. Vzgojitelji so si začeli domišljati, da je treba otrokom v prav zgodnjih letih razložiti in kar pokazati takorekoč vse funkcije spolnosti pri živih bitjih, vključno pri človeku. Sklepali so: Ko otrok spolnost in njene funkcije ne bodo več skrivnost, ki jo je treba razkriti košček za koščkom po skrivnih potih, bo mlad človek zavarovan pred zlorabo lastne spolnosti. Praksa je pokazala, da se taki upi niso izpolnili.

Ponesreči se zelo rad tudi trud tistih vzgojiteljev, ki skušajo otrokovo spolnost naravnati v prave meje s tem, da mlada bitja strašijo s posledicami, žugajo s kaznijo in prestopke strogo kaznujejo. Golo strahovanje se v nobeni vzgojni smeri ne obnese, prav tako ne v pogledu spolne vzgoje. Tak prijem je vse preveč negativen, od napačne strani hoče doseči uspeh. Najti je treba prijem, ki bo pozitiven in bo privedel do cilja brez raznih postranskih potov.

Kako naj se vzgojitelj dokoplje do takega pozitivnega prijema?

V vsakem človekovem naporu je najbližja pot do uspeha in cilja, najbolj pozitiven nagib — ljubezen. Česar se lotiš iz ljubezni do stvari, boš gotovo bolj ali manj uspel. To spoznanje in to ugotovitev je treba izrabiti tudi pri vzgajanju mladih ljudi k pravilno uravnani spolnosti. Seveda pod besedo ljubezen ne smemo razumeti takozvane mesene ljubezni, ki ni ljubezen, ampak strast, živalski gon za užitkom. Gre za čustvo, ki za-

služi ime ljubezen v duhovnem pomenu, ki izhaja iz srca in duše, ne iz golega telesnega poželenja.

Skušnja kaže, da so največji spolni razvratniki ljudje, ki ne poznajo ljubezni. Neki ameriški dušeslovec je zapisal: Ni res, da je zavlada v današnjem svetu spolna kriza, res je, da je zavlada-lja ljubezenska kriza. Manjka ljubezni, zato se je razpasla nebrzdana spolnost.

Otroka je treba od detinskih let navajati k temu, da bo gojil do drugega spola ljubezen. Naj se kaže ta ljubezen v tem, da bo izkazoval — deček deklici in obratno — naklonjenost, spoštovanje, primerno nežnost. Obenem s tem zavest, da sta že zdaj in bosta vse življenje spola drug od drugega odvisna v vseh življenjskih odnosih. Če se posreči otroku vsaditi v živo zavest to delavno medspolno ljubezen, preden se zbudi v njem tisto, kar imenujemo erotičnost, in z erotičnostjo vsiljiva spolnost, smo za nadaljnje življenje in pot skozi vse mogoče zapeljivosti, skušnjave in nizkotne muke človeka najboljše zavarovali. Otroška, viteška ljubezen do drugega spola se bo ob svojem času z lahkoto in brez velikih pretresov prelila v tako imenovano romantično ljubezen, še pozneje v močno in trajno zakonsko ljubezen, ki edina more zakonu zagotoviti obstoj. Tako vzgojenemu človeku bo komaj kdaj prišlo na misel, da bi verjel z raznimi spolnimi razvratniki: spolnost — zlasti ženska — ima na svetu samo ta namen, da se ob njej vdajaš nizkotnim mesenim užitkom...

VEČERNA PREDSTAVA

I. Burnik

*Skrivnostno gine dan,
popolno tih,
kakor se izgublja žar
v očeh.*

*Se potopi
in pade nemo
nekam za breg.*

*Ko pride noč,
v sanjah še
odganjam temo proč,
dokler ne vzklije
in se razcvete
svetal dan.*

KAJ SE VAM ZDI O KRISTUSU?

ČIGAV SIN JE?

(Mat. 22,42)

Vernim katoličanom je odgovor lahak. Vendar se je bati, da Kristusa premalo poznamo in malo vemo o njem. Pozabili smo. Prav bo, če ponovimo vsak mesec nekaj, kar so evangelisti o njem napisali. Poznanje Kristusovega življenja in delovanja bo poglobilo našo vero vanj.

Besedilo evangelijev imamo tu spodaj na levi strani, na desni pa pojasnila k besedilu, da nam bo lažje razumljivo. Priložena je zemljepisna karta Palestine, da lahko sledimo, kje se dogodki evangelijev vršijo.

Če pravimo, da smo Kristusovi moramo Kristusa kar najbolje poznati!

O USMILJENEM SAMARIJANU

In glej, neki učitelj postave je vstal in ga takole skušal: Učenik, kaj naj storim, da dosežem večno življenje? — On pa mu je rekel: "Kaj je pisano v postavi? Kako bereš?" — Ta je odgovoril: Ljubi Gospoda svojega Boga z vsem srcem in in vso dušo in vso močjo in vsem mišljenjem, in svojega bližnjega kakor sam sebe. — "Prav si govoril", mu je rekel, "to izvršuj in boš živel".

Ta se je pa hotel opravičevati in je rekel Jezusu: In kdo je moj bližnji? Jezus je povzel besedo in rekel:

"Neki človek je šel iz Jeruzalema v Jeriho in je padel med razbojnike. Ti so ga oplenili in mu zadali ran ter so odšli in ga pustili na pol mrtvega. Primerilo se je pa, da je šel po tisti poti neki duhovnik; in ga je videl in šel mimo. Prav tako je tudi levit, ki je prišel na to mesto in ga videl, šel

KDO JE MOJ BLIŽNJI?

Judje so dobro poznali ukaz Mojzesove postave, da je treba Boga ljubiti iz vse moči, bližnjega pa kakor samega sebe. O tej zapovedi je Jezus drugje poudaril, da na njej sloni vsa postava in vsi preroki. Pričakovati je bilo, da bo učitelj postave znal gladko povedati, kako je o tem zapisano v Mojzesovi knjigi. Ni pa hotelo Judom v glavo, da je "bližnji" vsak človek. Zdelo se jim je, da je ukaz postave izpolnjen, če imajo za svoje bližnje le lastne rojake, Jude.

Ta učitelj postave je hotel iz Jezusovih ust slišati, koga naj človek ima za bližnjega. Jezus se je v odgovor poslužil zgodbe in pustil učitelju, da je odgovor iz nje sam izluščil. Zgodbica je bila tako jasna, da se je odgovor sam od sebe pojavil in učitelj postave ni nič več vprašal.

Ta pogovor se je najbrž vršil v shodnici v Betaniji, blizu poti iz Jeruzalema v Jeriho. Ta pot

mimo. Ko je pa neki popoten Samarijan prišel do njega in ga videl, se mu je v srce zasmilil. In pristopil je in vлил v njegove rane olja in vina ter jih obvezal. In posadil ga je na svoje živinče, peljal do gostišča in zanj poskrbel. Drugi dan je vzel dva denarja in dal gostilničarju ter rekel: Poskrbi zanj in kar boš več potrošil, ti jaz nazaj grede povrnem. — Kateri od teh treh, se ti zdi, je bil bližnji tistemu, ki je padel med razbojniko?" — On je dejal: Tisti, ki mu je skazal usmiljenje.

Jezus mu je rekel: "Pojdi in tudi ti tako delaj!"

MARTA IN MARIJA

Ko so potovali, je prišel v neko naselje in neka žena, po imenu Marta, ga je sprejela v svojo hišo. Ta je imela sestro z imenom Marija, ki je sedla k nogam Gospodovim in poslušala njegovo besedo. Marta pa si je dala veliko opraviti s postrežbo. In pristopila je ter rekla: Gospod, ti ni mar, da me je moja sestra pustila samo streči? Reci ji, naj mi pomaga!

Gospod ji je odgovoril: "Marta, Marta, skrbi in vznemirja te mnogo stvari, a le eno je potrebno. Marija si je izvolila najboljši del, ki ji ne bo vzet".

O Č E N A Š

Nekoč je na nekem kraju molil in ko je nehal, mu je rekel eden njegovih učencev: Gospod, nauči nas moliti, kakor je tudi Janez naučil svoje učence. In rekel jim je:

"Pri molitvi ne blebetajte kakor pogani; mislijo namreč, da bodo uslišani zaradi svojih mnogih besed. Ne postanite njim podobni; zakaj vaš Oče ve, kaj potrebujete, preden ga prosite. Vi torej takole molite:

Oče naš, kateri si v nebesih,
posvečeno bodi tvoje ime
pridi tvoje kraljestvo,
zgodí se tvoja volja kakor v nebesih
tako na zemlji.

Daj nam danes naš vsakdanji kruh;
in odpusti nam naše dolge,
kakor tudi mi odpuščamo svojim dolžnikom;
in ne vpelji nas v skušnjavo;
temveč reši nas hudega.

Če namreč odpustite ljudem njih pregreške, bo tudi vaš nebeški Oče vam odpustil vaše grehe. Če pa ne odpustite ljudem, tudi vas Oče vam ne bo odpustil vaših pregreškov".

vodi skozi pusto pokrajino in globoko navzdol. Še danes ni kaj varna pred roparji, v Jezusovih časih seveda toliko manj. Zato je bil dogodek v zgodbi vsem poslušalcem kar domač, razumljiv brez nadaljnjih vprašanj. Sicer pa ni šlo toliko za dogodek sam, šlo je za to, kakšno vlogo so igrali ljudje, ki so prihajali mimo. Duhovnik in levit sta bila gotovo Juda. Ni dvoma, da je bil Jud tudi oropanec, pa— nista spoznala v njem "bližnjega". Samarijani so bil na pol pogani, Judom v Jeruzalemu prava gnusoba, toda prav popotni Samarijan je izpolnil, kar sta Juda opustila. Da je nasprotje še bolj poudarjeno, je Jezus gotovo namenoma vpletel v zgodbo duhovnika in levita, najbolj izrazita predstavnika judovstva. Oba je osramotil obsovaženi Samarijan!

ENO JE POTREBNO

Marta je bila dobra ženska. Iz kratkih potez, ki jih imamo pred seboj o njenem značaju, lahko zasledimo na njej dolgo vrsto najboljših človeških lastnosti. Njene kreposti pa le še niso bile dovolj globoko zasidrane v ljubezni do Boga in do bližnjega zavoljo Boga. Nenaden obisk Jezusov, ki je gotovo imel s seboj tudi kaj učencev, jo je vrgel nekoliko iz ravnotežja. Postala je za spoznanje živčna. Rahla graja iz Gospodovih ust, hvaležno sprejeta, jo je docela pomirila.

GOSPODOVA MOLITEV

Ustno izročilo ve povedati, da je Jezus učil apostole moliti Očenaš na Oljski gori nad vrtom Getzemani. To je blizu Betanije, kjer sta živeli Marta in Marija z bratom Lazarjem. Danes stoji tam cerkev, ki se ji pravi Peternoster in Gospodova molitev je tam vklesana v kamnite plošče v raznoterih jezikih.

Judje, med njimi seveda tudi Jezusovi učenci, so znali razne molitve in so jih tudi opravljali. Neko molitev so redno opravljali po dvakrat na dan. Bila je dosti lepa, le preveč judovske nacionalistične miselnosti je bilo v njej. Ob poslušanju Jezusovega nauka, ki je vedno upošteval vesoljno človeštvo, je pač nekemu prišlo na misel, da tista judovska molitev ni povsem v skladu z Jezusovim naukom. Zato je prosil, naj nauči svoje učence moliti v duhu tega nauka: Tako se je rodila molitev "Očenaš", ki je primerna za vse kraje, za vse čase. Ni popolnoma nova, naslonjena je na molitve, ki so jih Judje poznali in znali. Jezus jo je očistil raznih judovskih ozkosrčnih primesi in jo izročil v nad vse koristno uporabo vesoljnemu človeštvu.

NEKAJ ŠTEVILK O BRATU OSLU

Janez Primožič, Brisbane

MENDA JE BIL SV. FRANČIŠEK TISTI, ki je svojemu telesu dal ime brat osel. Je že moral vedeti zakaj. Mi pa zaenkrat pozabimo na to, kakšne "oslarije" dostokrat uganja z nami naše telo, pogledajmo rajši, kako je ta čudni stroj ustvarjen.

Pa sem že napačno postavil besedo. Zapisati bi moral, da je človeško telo čudovit stroj in največja mojstrovina narave. Sestavljajo ga različni elementi in sicer: Največ je kisika, dodani so mu pa vodik, dušik, ogljik in kalcij. Manj kot en odstotek je tudi žvepla, fosfora, klora, kalija, natrija, železa, magnezija, bronca, fluora, joda, mangana, aluminija in silicija. Pri vsem tem je pa poglavitna sestavina človeškega telesa — voda. Te je nekako 65%, v očesni steklovinici celo 99%. Vendar je v telesu še prostora za manjše količine razne soli, masti, ogljikovih hidratov in še drugih sestavin.

Človeško telo pokriva koža, ki je debela kakkega pol cm. Pridemo do okostja, ki šteje približno 217 poedinih kosti. Zapisal sem "približno", ker ni pri vseh natančno enako. Nekateri jih imajo več ali manj, pa to ne igra važne vloge. Gre namreč za kosti, ki so zapredene v kite in so stalne.

Najpopolnejša človeška mišica je srce. Dojenčkom utripa 140 krat na minuto, mladim ljudem 80 krat, starim pa 76 krat — poprečno. Število utripov zavisi od dela, ki ga opravljaš, pa tudi od letnega časa. Računamo, da naredi srce okoli 100.000 utripov na dan. Ko imaš 15 let, ti je srce napravilo že pol milijarde utripov. Ker med utripi počiva le šestinko sekunde, je v 15 letih "mirovalo" dve leti in pol. Z vsakim utripom požene kri skozi žile in telo drži pri življenju. Koliko krvi je prišlo iz srca v 15 letih? Napolnil bi z njo 10 m globok, 30 m širok in 90 m dolg bazen. Srce opravi vsak dan delo, da bi z njim dvignil 20 ton težko breme 1 m visoko.

Blizu srca so pljuča. Mojstrovina zase! V njih je na milijone pljučnih mehurčkov. Njih skupna površina je enaka polovici teniškega igrišča. V eni minuti dihnemo vsaj 17 krat in potegnemo vase dnevno več ko 10.000 litrov zraka.

Kaj pa naši organi, ki z njimi dojemamo razne vtise?

Oko zazna okoli 160 nians raznih barv, jezik na tisoče raznih okusov, nos prav tako na tisoče

raznih vonjav. Uho registrira vse tone in šume, katerih valovanje niha med 16 in 20.000 tresljajev na sekundo, nižjih pa ne zaznava.

Pa se ustavimo pri možganih. Sestavljeni so iz več milijard delovnih celic. Ali bo kdaj mogel računski stroj — robot imenovan — nadomestiti človeške možgane? Veliko priznanje gre tistim, ki so ta stroj iznašli. Na deset tisoče in sto tisoče raznih enot ga sestavlja. Verjetno ga bodo še izpopolnili. Toda prav ta uspeh dokazuje nedosegljivo silo naravnega stroja — živih človeških možganov. Strokovnjaki soglašajo v mnenju, da robot — umetni možgani — ne bo nikoli docela nadomestil tega, kar nosi človek v glavi. Da, brez vodstva in nadzorstva človeških možganov je najpopolnejši robot vreden komaj kaj več kot kepa mrtve ilovice. V možganih je središče vsega človekovega mišljenja, čustvovanja in delovanja. Silno silno zamotana naredba! In vendar je poprečna teža možganov samo 1.5 kg.

Kaj pa mišice? Iz poročil o raznih športnih podvigih si lahko napravimo sliko o zmogljivosti mišičevja. Naj že bo skakanje, plavanje, tekanje, dviganje uteži in podobno, vse dokazuje, kakšnih spretnosti in koliko moči je zmožno človekovo telo. Poleg vsega tega lahko opravlja tisoč in tisoč različnih opravil, neštevilnih vrst del. Pa tudi pri vsem tem imajo glavno besedo — možgani.

Vidimo, da je človeško telo res nekaj čudovitega. Naj bi navedli še toliko števil, ne mogli bi vsega povedati. In vendar njegovo ime "brat osel" ni nič nezasuženega. Ako se ne podvrže vodstvu nesnovne duše, ki ji služi kot resnično dostojno bivališče, je zmožno poleg vseh občudovanja vrednih uspehov prav toliko ali še več — "oslarij".

KDO BI VEDEL, KDO POVEDAL?

JANKO ŠINK iz Delnic nad Škofjo Loko je pred leti skozi Nemčijo šel v Avstralijo. Domačim se že več let ni oglasil. Išče ga sestra **Helena Dolenc**, Delnice 18, p. Poljane nad Škofjo Loko.

ALBERT MULIČ iz Volč pri Tolminu je dobil materino pismo na neki naslov v Burwoodu. Tam pa nič ne vedo zanj. Izročili so pismo uredniku MISLI in pri njem ga lahko dobi.

IN SE ZAHVALJUJE

Durgapur, Indija, 9. avgusta

Dragi misijonski prijatelji: —

PREDVSEM ISKRENA HVALA IN BOG POVRNI za lepi dar 100 funtov, ki ste mi jih poslali po p. Bernardu, letošnjem zlatomašniku. Z velikim zanimanjem sem bral junijske MISLI o pripravah na zlato mašo. Videl sem, da je v zvezi s tem tudi namen nabrati kaj darov za moj misijon. Veselo sem se zahvalil Bogu za to dobro delo in zdaj se zahvaljujem s temi vrsticami vsem, ki ste v to zbirko darovali. Za zlatomašnika sem pa pre naredil kitico Valentina Vodnika, ki se zanj takole bere:

Ne hčere ne sina po meni ne bo,
dovolj je spomina, me MISLI pojo . . .

Mimo Vodnikovega spomenika sem dolga leta hodil v šolo in zmerom znova bral napis. Ostal mi je v spominu za vedno in kar sam od sebe mi spet in spet pride na misel. Tako tudi zdaj v zvezi z zlato mašo in zlatomašnikovim uredništvom.

In kaj naj vam drugega povem?

To že veste, da sem dobil nalogo neko džunglo preurediti in na njej postaviti misijonsko postajo s cerkvijo, šolami in podobnimi ustanovami. Na sliki lahko vidite, kako podiramo drevje in delamo cesto, ki bo omogočila dohod v džunglo. Ko bo na-

rejena, bmo postavili najprej majhno kočico iz aluminija, da bo vsaj malo strehe, potem počasi pride drugo na vrsto. Za zdaj mi je neka podjetniška kompanija dala stanovanje, kar čedno in brezplačno, pa tudi prav blizu naše parcele, ki ne bo več dolgo "džungla". Podiramo drevesa, pulimo korenine in izravnavamo svet. Hitreje bi šlo od rok, če bi delali vsaj s traktorjem, ako že ne z bull-dozerm, pa je predrago in tega ne zmoremo. Roke morajo nadomestiti vse.

Mašujem zdaj v preprostem šolskem razredu, ki mi ga dajo na uporabo oblasti, dokler ne bo stala naša cerkva. Zanj počasi zbiram potrebščine, plašče, kelih in tako dalje. Zdaj imam za vse maše samo en plašč — bel tudi v nedeljo in za črne maše. Kelih in ciborij mi je naredil hindujec, ker tu nimamo Kregarja, kot so ga imeli v Ljubljani. Počasi bo že vse potrebno skupaj in vaši darovi pri tem veliko pomagajo. Vesel sem jih, kot da jih pošilja Bog sam.

Zelo rad bi še kaj več napisal za MISLI, da bi vam bila naša Indija bliže, pa res kar ne najdem časa. Poleg vsega dela pri čiščenju džungle imam toliko letanja (s scooterjem), da so me vse ceste v bližini polne. Nedavno sem pa moral voziti 25 milj skozi prav monsunski naliv in sem dobil vročino, ki me je kar deset dni gnjavila. Mislim, da zdaj sem jo že potlačil.

Za zaključek še enkrat vsem prijateljem in dobrotnikom prisrčna hvala in spomin pri sv. maši. Tudi vi ne pozabite priporočiti Bogu naše džungle in njenega razvoja v cvetočo misijonsko postajo.

Iskreno vdami in hvaležni misijonar

P. Stanko Pöderžaj SJ

P. Pöderžaj pri čiščenju džungle

HUDOURNIKOV LISKO

Fr. Sal. Finžgar

(Nadaljevanje)

Ilustriral Evgen Braidot

Slovo od planin

SPET JE LILO KAKOR IZ ŠKAFA. Tudi grmelo je vmes in včasih za pridav še treskalo.

Lisko se je groma in treska strašno bal. Če je sedel pred kočo in gledal v dolgočasne megle in dež, pa je zagrmelo, jo je naglo pobral v bajto in se skrivil v najtemnejši kot pod pograd. Če se je grom oglasil ponoči, je preplašen priplezal izpod pograda in milo prosil Hudournika, dokler ga ni uslišal in mu dovolil, da se je stisnil za paž poleg njega.

Ko so pritisnili severni vetrovi, so med dežjem zaplesale debele snežinke in prepredle vse ozračje z migetajočo mrežo. Toda snežni metež se je kmalu nesel; nebo se je obrisalo in se zasvetilo vse prejasno umito. V to sinjino so moleli vrhovi gora, pobeljeni z novim snegom, kakor bi bili pogrnjeni z belo tančico. Hudournik in Lisko sta veselo prilezla iz Murke na toplo sonce. Lisko se je pognal na trato in grabil po belih lisah nametanega snega. Nekjakrat se je kar čez glavo prekucnil v sneg, se vlegel na hrbet in se razposajeno povaljal v mehkem hladu.

Hudournik ni bil nič kaj vesel. Koledar mu je pokazal, da se dopust neusmiljeno bliža koncu. Samo ubogih šest dni ga še ima. In po tem viharju in snegu bodo prišli najlepši dnevi, on pa bo moral s planine v pisarno. Da, niti vseh šest dni ne sme več ostati tu. Dva, tri dni dopusta si mora prihraniti za na jesen. Tedaj je še posebno lepo v planini, ko se gozdi preljujejo v rdeče in rumene barve, da v soncu kar žare. Ne, ne, te lepote noče zamuditi in zato si bo odščipnil tri dni dopusta.

Začel je pospravljati po bajti. Pregledal je skromno zalogo živil in vse lepo razpostavil po polici, da ga počaka do jeseni. Stopil je v drvnico in ugotovil, da je zadostno preskrbljen s kurjavo tudi za kak zimski izlet. Kar prehitro mu je potekal dan. Lisko ga je ob vsem delu spremljal in natanko čutil, da se gospodar nekam odpravljaja. Zvečer mu je Hudournik razodel: "Še jutri, moj poredni in zvesti, potem se posloviva od planine. Toda brez šopka ne smeva domov. Zato jutri vstaneva s prvo zarjo in si poiščeva lep šopek, potem pa zbogom planine!"

Lisko se je vzpel s prednjimi nogami gospodarju na kolena, nagnil glavo in ga silno razumno poslušal.

"Kar zares me razumeš", ga je pobožal Hudournik in mu velel v hišico pod pograd. In nato je še sam zgodaj legel, da se naspri za drugi dan.

V pečine po šopek.

Bilo je nebeško jutro. Vrh Triglava je rahlo zardel v prvi zarji, ko sta jo mahala Hudournik in Lisko kvišku proti Stolu. Ko sta prišla do zgoranje Okroglice, nato čez Stan pod Rupo, se je izza Košute dvigalo sonce. Zaplate snega, ki jih prejšnje popoldne sonce še ni použilo, so se svetile, kot bi jih obilil s tekočim zlatom. Blejsko jezero se je iskrilo kakor zelenkast smaragd, vkovan v obroč temnih gozdov.

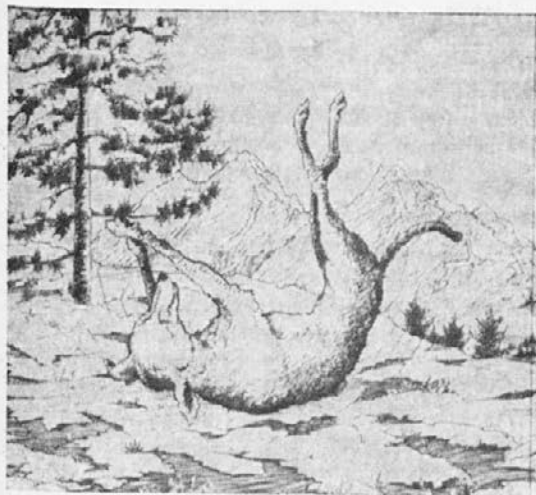
Po kratkem oddihu sta zavila na desno proti Čelu. Prešla sta plaz, kjer se je na ledenem snegu do smrti ponesrečil profesor Cerkl. Zato ljudje sedaj pravijo tej strmini Cerkljev plaz. Črno ruševje ju je z rosnimi vejicami otepalo po mečih, dokler nista bila na Grobeh. In od tam takoj na Čelu. Bila sta pri murkah. Temno zagorele glavice so kukale iz trave, ki je kakor žima in se ji pravi ruk. Hudournik je izbiral in izbiral, preden je utrgal prvo, drugo in še dve najlepši rožici. Nato je iskal dalje. V skalnati škrvanti je gorel najboljši grmiček sleča, ki je niže doli že davno odcvetel. Hudournik je prveidno plezal do skale in si izbral nekaj najlepših cvetov rododendrona. Zataknil si jih je poleg murk za klobuk.

"In sedaj, Lisko, še tri planike! Ne vem, kako boš kobacal za mano. V skale morava."

Kmalu sta prišla do očnic. Majcene bele zvezdice so gledale v sonce. Na vrhu skale, pokrite z zelenim mahovjem, jih je bilo kar za cel vrtec. Toda te so bile za Hudournika kakor otročički. Ni jih hotel trgati. Naj le rastejo in se okrepe, da bodo kdaj lepe, velike zvezde.

Počasi sta lezla kvišku. Lisko je večkrat milo zacvilil, ker ni mogel čez skalo in mu je moral gospodar pomagati. Hudournik se je bistro oziral korak za korakom na vse plati. Vsaka očnica mu je bila premajhna.

Kar zagleda vrh pečine tri velike zvezde. Kakor kraljičke na tronu so gledale v svet pod seboj. Hudourniku je srce vztrepotalo. Toda kako do njih? Odložil je nahrbtnik, palico in še klobuk pod pečino. Lisku je velel, naj leže in bo za varuho, sam pa je začel ogledovati pečino, kako bi jo naskočil. Obšel jo je od treh strani. Proti zahodu je

Lisko se je čez glavo prekucnil v sneg.

zagledal kamnitni žleb z dobrimi prijemi. Stisnil se je vanj in začel plezati. Vse mu je moralo pomagati: kvedrovci, kolena, hrbet, roke. Trda mu je bila, a šlo je. Pripelzal je srečno na vrh. Kar z rokami je tlesknil in zavriskal. Lisko mu je spodaj odgovoril s prestrašenim laježem.

Hudournik je našel tri prekrasne očnice. Ena je imela pod svojo zvezdo mladička — še eno zvezdico na istem stebelcu. "Tako imenitne pa še ne", jo je Hudournik spoštljivo utrgal, kakor bi našel zaklad.

Ko si je po naporu oddahnil, je spoznal, kako lahko bi bilo od tod iti kar vprek in nazaj na Čelo. Toda ubogi Lisko! Ponj mora po žlebu nazaj. To plezanje navzdol je bilo vse hujše. Ko bi imel vrv, bi bilo igrača. Opasal bi jo krog skale in se splazil skozi žleb.

"Ti nesrečni kuža, koliko si mi že prizadejal. Ko bi tebe ne bilo, bi tudi nahrbtnika ne odložil in bi sedaj kar po lepem šel naprej. Ti pokora taka ti. Naj velja, kar hoče. Zvestobo za zvestobo!"

Začel se je spuščati po nevarnem žlebu. Šlo je bolje, kakor je mislil. Le čisto blizu dna se mu je pod nogo odkrnil kos skale, da je naglo zdrknil. Opraskal se je po kolenih, druge nesreče ni bilo. "Krasne planike so to in teh prask vredne", se je potolažil, ko si je brisal krvavo koleno in zatiikal očnice za klobuk. Vse cvete je razvrstil po barvah: prve očnice, druge murke, tretje sleč. In ko ni imel drugemu pokazati šopka, se je z njim postavil pred Liskom: "Vidiš, ti pasja dušica, s slovenske planine slovenski šopek!"

Misli, September, 1965

Hudournik je ponosno pokrtil klobuk in zavriskal, da je trikratno odmevalo od Vrtače do Nemškega vrha.

Ko sta z Liskom pomalicala, sta se vrnila proti Murki in še pred poldnem zakurila za obed.

Po obedu je Hudournik še enkrat pregledal vso bajto. Nato je pozaklenil drvnico in Murko, oprtal nahrtnik, prijel za palico in se poslovil:

"Križ božji in zbogom, Murka! Pa na svidenje!"

(Prihodnjič konec.)

N E M I R

I. Burnik

*Ko bi spone, ki me zdaj teže, obesil,
urno zdirjal bi v domačo blago vas.
Sredi trga bi obstal, zavpil na glas,
potlej s kraško zemljo bi se utelesil.*

*Čudovito tam trijančijo zvonovi . . .
Vzdolž poti, po kolovozih, po lazeh
romam s trudno težko mislijo. V očeh
solze žgo, boleče vzdihnem med grobovi.*

*Hajdi, sinko, vabijo te senožeti,
gmajna, brajda, vabi te srca nemir:
pridi k bolni materi na predvečer,
lažje onemogli starki bo umreti.*

*Ko bi spone, ki me zdaj teže, obesil,
urno zdirjal bi v domačo blago vas . . .
Bogu kakor sebi tu zapravljam čas —
V stiski solzne revež sem oči povесil.*

NAGROBNI NAPIS

I. Burnik

*Tam znamenje —
V tujini moje koprni srce.
Verujem, očka, lepša pride doba,
ko snideva se zopet onkraj groba.*

*Odkar sem šel, sem si želel,
da bi še kdaj te zreti smel.
Ne zabim, oče, te nikdar.
Naj te obseva večni žar!*

Z Vseh Vetrov

SLAVNI KIP SVOBODE v newyorškem pristanišču slavi letos 100letnico ali pa 80letnico, kakor kdo vzame. Bilo je leta 1865, ko je francoski kipar Avgust Bertholdi na pobudo patriota de Laboulaya začel izdelovati kip, ki naj bi ga Francija podarila Ameriki. Vzelo je pa 20 let, da je bil kip izdelan in šele leta 1885 ga je ladja pripeljala v Ameriko. Seveda ne takega kot zdaj stojijo, ampak razstavljenega v 214 kosov. Torej je res vprašanje, če naj se praznuje 100letnica ali le 80letnica. Mesto New York je proslavo opravilo, toda ker kip predstavlja žensko, so se odločili mestni očetje za 80letnico. Mislili so da bi gospa Svoboda ne bila rada prehudo stara.

RAZPOROKE MLADIH PAROV, pod dvajset let starih, resno skrbijo sydneyjskega sodnika Selby-ja, ki ima opraviti z razporokami. Pravi, da je vlog za razporoke takih parov že naravnost strahotno število. To prihaja od tod, ker mladi ljudje ne čutijo nobene prave odgovornosti za življenje v zakonu. Spolno občevanje parov, ki se smatrajo za zaročence, oziroma samo stalno skupaj hodijo, se smatra že za nekaj povsem naravnega in samo po sebi umljivega. Vse je prav, da le — otroka ne bo! Če pa do tega pride, nič za to, se pa poročita. Seveda kmalu pride razočaranje, nespornost, prepir. Sovraštvo sledi nekdanji "ljubezni". Razporoka se zdi edini izhod iz zadreg . . . Tako ugotavlja sodnik in svari.

GAMAL NASSER, egiptovski predsednik, se je prvič v življenju udeležil velike prireditve krščanskih Koptov, pravoslavnihi, v mestu Cairo. Tudi govoril jim je in jako lepo: "Mi vsi smo Egipčani. Izlam priznava kristjane za brate v veri in brate v Bogu. Bog zahteva od nas ljubezen, zato ne bomo dopustili, da bi fanatiki ovirali naše ljudi pri izvajanju naše revolucije." Z zadnjimi besedami je imel v mislih mohamedance, ki so v Egiptu velika večina, pa so dostikrat grdo ravnali s kristjani, zlasti v gornjem Egiptu. S svojo obljubo je skušal pridobiti za svojo politiko Kopte, ki se smatrajo za izvirne Egipčane in s pozneje došliimi Arabci-mohamedani ne gredo dobro skupaj. Baj se mu je kar lepo posrečilo. Sam koptski patriarh Ciril je dal izjavo: Nasser je dober naš prijatelj in jaz mu zaupam.

GORECNOST PA TAKA! Ali naj rajši rečemo: zagrizenost? V Liverpoolu na Angleškem se je razneslo, da mislijo katoličani povabiti papeža

na posvetitev nove škofijske cerkve, ki bo odprta čez dve leti, torej 1967. Zelo verjetno papež o tem nameravane povabilu še nič ne ve. Saj ima komaj čas misliti na vabila v Ameriko, na Poljsko in še kam. Toda nekim framasonskim organizacijam v Liverpoolu so živci že odpovedali. Da so si jih spet okrepili, so priredili bučen protest zoper papežev obisk Anglije. Zbralo se jih je 4,000 in so napravili spreved po mestnih ulicah. Upajmo, da so se jim živci ob "marčanju" res precej pomirili.

NA ŠPANSKEM je med dobrimi 30 milijoni katoličanov blizu 100,000 protestantov. Po veliki večini so v novejšem času prestopili iz katoliške vere. Ta vera in njena Cerkev je v Španiji ustavno priznana kot "narodna državna" vera. Protestantje niso bili priznani in so smeli opravljati svoje molitve le z zaprtih prostorih, največkrat v privatnih hišah, ki pa niso smele imeti nobenih znakov kot molilnice. Tudi svoje verske literature protestantje niso smeli javno širiti. Zadnje čase se položaj zboljšuje. Vlada pripravlja nov zakon, ki bo tesnosrčnost španske ustave odpravil. Katoliška Cerkev načrt podpira v smislu načel o verski svobodi in svobodi človekove vesti.

V ZDRUŽENIH DRŽAVAH AMERIKE je pred letom 1900 izhajalo 38 katoliških dnevnikov, pa le trije med njimi so bili v angleščini. Sicer je bil skupen katoliški tisk v angleščini za 10% višji od tiska v tujih jezikih, za dnevnike so pa druge narodnosti veliko bolj skrbele. Poleg angleščine je bilo v tisku največ francoščine, za njo nemščine, poljščine in še 14 drugih jezikov. Te podatke je nadavno objavila katoliška univerza v Washingtonu.

ZAMENJAVA HIŠ, OZIROMA STANOVANJ za čas počitnic je prišla v navado v Združenih državah. Neka družina v Californiji želi preživeti počitnice, recimo, v državi New York. Namesto da bi iskala hotel, kjer se bo za čas počitnic nastanila in drago plačevala, pošlje oglas v časopis: družina, ki želi iz newyorške države priti na počitnice v Californijo, naj se oglasi na naš naslov v svrhu zamenjave hiš, ker mi želimo preživeti počitnice na vzhodu. Zamisel se je tako obnesla, da so zdaj prevzele posredovanje med takimi družinami že razne pisarniške centrale. Ljudje pridejo dosti ceneje do počitnic, hiše pa do zanesljivih "varuhov".

DRUŽINO MIRKA KUNČIČA, slovečega mladinskega pisatelja v Argentini, je obiskala velika žalost. Umrli je vzoren sin in odlični dijak Matjaž. Že več let je trpel na srčni hibi, ki je po izjavah zdravnikov vpila po operaciji. S pomočjo dobrotnikov so Matjaža poslali na operacijo v Brazilijo. Kakor je bila delikatna, je uspela in Matjaž se je vrnil k staršem v Argentino. Žal, čez čas se je hiba obnovila in srce je začelo ponovno slabeti, dokler ni zastalo. Z vso izseljeno Slovenijo tudi mi čutimo z bridko prizadeto družino iskreno sožalje, blagemu Matjažu pa prevoščimo nežno radost pri Bogu.

AMERIKA PREDNJAČI v odkrivanju vesolja, pravijo in pišejo zdaj pa zdaj. Komaj je pa to izrečeno in zapisano, že ne drži več. Je že Sovjetija pognala nekaj novega v nadzračni prostor in prisilila svet k občudovanju. Preden smo se dovolj načudili, je že spet nekaj "amerikanskega" tam gori. Ogromne izdatke si nalagata obe velisili in ni čudno, da se sprašujemo: zakaj ne delata skupno? Pol manj izdatkov bi bilo in hitreje bi prišlo do novih znanstvenih dognanj, sedaj pa najbrž obe druga pred drugo skrivata, kaj se je dognalo. Predsednik Johnson je sicer javno ponu-

dil Sovjetiji skupno delo in skupne napore, pa kdo ve, če ne le zato, ker je dobro vedel, da bo Sovjetija odklonila? Končno je pa prav tekmovanje tista sila, ki poganja znanstveno delo brez prestanka naprej in naprej. Ko je šlo za odkrivanje tega sveta, novih kontinentov in novih dežel, je bilo podobno. Španija, Portugalska, Anglija, Nizozemska — vsaka zase in v medsebojnem tekmovanju so delale. Veliko naporov in stroškov je bilo nepotrebnih, končno je pa odkrivanje poedinih dežel vendar prišlo v korist vsemu človeštvu. Kakor je nespametno tudi sedanje početje pri odkrivanju vesolja, človekove narave ne moremo prenarediti, pa naj njena nespametna početja še tako obžalujemo.

ZADNJI DAN AVGUSTA nas je spomnil na Hitlerjevo vojno napoved Poljakom. Že prvi dan v septembru je treščil Evropo v brezno zmešnjav, ki jih poznamo pod imenom: druga svetovna vojna. Ob letošnji obletnici je Evropa dosti mirna in gospodarsko v ugodnem položaju, brezno zmešnjav se je pa preselilo v Azijo. Vietnam, Malezija, Indonezija — zdaj pa še Kašmir med Indijo in Pakistanom. Zlasti ta izbruh oboroženega sovraštva povzroča resne skrbi vsemu svetu.

DANES MILIJONI POTUJEJO

Gizela Hozjan, Chicago.

Prijateljstvo — beseda stara, kako lepo se ti glasiš!
Kot pesem iz preteklih časov v ušesih naših nam zveniš.

Prijatelj bodi ogledalo, v njem dušo svojo si oglej!
Njegovo dušo v njem oglej si.
Če ni več lepa, mu povej!

ZGORNJA PESMICA MI JE prišla na misel sedaj, ko je pred nami zopet čas počitnic, obiskov in potovanja. Danes milijoni potujejo. Vsak po svojem receptu, kakor vsak po svoji želji in volji. Ljudje potujejo iz različnih vzrokov. Mnogi potrebujejo oddiha po napornem delu iz dreva v dan. Doma bi ga ne mogli dobiti. Ko potujejo, skušajo na svoje težave pozabiti vsaj za nekaj časa. Tako si utrjujejo živce in nabirajo novih moči.

Drugi potujejo, da si utrdijo zdravje. K temu jim pomaga drugo podnebje in drug zrak. Tretjim je potovanje v pouk. Hočejo videti, kako živi, kaj

dela in kakšno podobo ima ostali svet. Pa so med potniki tudi tisti, ki plaše ribice, ptičice in druge živali. Veseli so, če ujamejo kakšen plen, in o tem lahko dolgo pripovedujejo.

Pravijo, da je potovanje nabiranje spominov. Ta stavek bi lahko postavili za geslo Slovincem, kadar potujemo. Skoraj vsem nam, ki smo prišli kakorkoli preko luže, je najljubše ob srečanju prijatelja, znanca ali rojaka, ki naš jezik govori. Pri tem se vsak obraz razjasni in pred nami stoji košček domovine. Zgodi se dostikrat, da se z dotičnimi nikoli poprej nismo srečali, vendar se ob takem nenadnem srečanju in spoznanju takoj najdemo v svetu, ki je ves naš. Preden se zavemo, se dvigne v naših srcih kakor daljna pesem spomin na dom, na cerkev v domači vasi, na polja in gorice, ki jo obdajajo.

Da, zdravo je tako srečanje. Zdravo je gostoljubje med Slovenci in lepi spomini nam krepijo zdravje. Zato naj ima vsak Slovenec zlasti med počitnicami za vsakega svojega rojaka pripravljen pozdrav: "Prisrčno dobrodošel!" (Po "Amer. Slovincu.")

KOTIČEK NAŠIH MALIH

Zdenka piše o Beluščkih

Lepa hvala patru uredniku za pismo v MISLIH. Res sem obljubila, da bom pisala o Beluščku, pa potem nisem mogla. Bom povedala, zakaj ne. Beluščku sem napravila gnezdo za mladičke, ki bi se jih jako veselila. Tudi sam je napulil dlake iz svojega kožuha in z njo pokrtil gnezdo. Eno jutro je atek povedal, da so mladički že tu. Bila sem zelo vesela. Atek je rekel, da ne smemo prijemat mladičke, dokler ne pridejo iz gnezda. Dolgo niso prišli. Zato smo pogledali v gnezdo in našli dva mrtva. Bila sem žalostna in se ne smete čuditi, da nisem pisala. Čez čas se je pa zgodila velika novica. Dva druga sta se pokazala iz gnezda. Bila sta tako lepa, da bi jih po cele ure gledala. Bila sta čisto bela kot sneg in imela rdeče oči. Potem smo Beluščka pustili iz hlevčka na vrt, pa sta tudi mladička smuknila iz gnezda. Uhi-ce so jima stale pokonci in sta skakala po hlevcu. Nenadoma se je Belušček vrnil in kakor blisk sta mladička bila spet v gnezdu. Moj brat je rekel, da sta kakor midva, kadar mamice ni doma. Tako imam zdaj tri zajčke, pet jih pa ne bi rada imela, bi morala preveč trave natrgati. Vas lepo pozdravlja — Zdenka Klemenc, Guildford, NSW.

Veselje v snegu

Danes bom pa jaz nekaj napisala in tudi za brata Marka. Potovali smo na sneg na Mt. Buller. Pred tremi tedni smo šli tja z očkom in mamico. Midva z Markom sva se tega že dolgo veselila. Želela sva se sankati. Očka nama je napravil sanke. Tudi sva se veselila, da bova napravila sneženega moža. Ko smo prišli do planine, smo morali potem še peš hoditi dobre tri milje. Potem smo se ves dan sankali in kepali. Tudi smo naredili sneženega moža in ga slikali. Proti večeru smo bili zelo utrujeni in smo se vrnili nazaj v Melbourne.

Vsem Kotičkarjem pošiljata lepe pozdrave Miriam in Marko Grandovec.

Lili je bila "Young Nurse"

Dragi Kotičkarji! Žal mi je, da že dolgo nisem pisala. Ravno sem pred tedni hotela pisati, kako se imamo pri nas, pa sem si zlomila desno roko. Dva tedna sem morala biti v bolnici. Bila sem vesela, saj je bilo v bolnici lepo. Pomagala sem bolničarkam in potem so me vsi klicali "Young Nurse". Kadar je zajokal otrok, me je poklical neki mož in rekel: "Hey, Young nurse, here is a baby crying his head off".

Ko sem šla spet v šolo, je rekla Sestra, da je moja pisava "shocking". Bilo mi je zelo nerodno, ker sem imela desno roko zlomljeno. Pomalem sem se privadila pisati z levo. Sedaj že pišem malo boljše in tako sem se oglasila v Kotičku. Upam in želim, da bo kmalu prosta moja desna roka, potem bo spet vse dobro. Sedaj pa počivam kot majhen baby. Lepe pozdrave vsem!

Lili Tomazič, Eurobin, Vic.

Peter Klepec

Peter Klepec je bil doma v Čabru v Sloveniji. Ker je bil slaboten, so mu prijatelji pogostoma nagajali. Peter si je želel, da bi postal močan in tako bil vsakemu kos.

Ko je neko jutro prosil Boga, da bi mu dal moči, je naenkrat zališal glas: "Peter, tvoja prošnja je uslišana. Primi za drevo in ga izderi!"

Peter zagrabi bližnje drevo in ga z lahkoto izpuli s koreninami vred. Peter je bil Bogu zelo hvaležen. Njegovi prijatelji se mu niso upali več nagajati, ker so se ga bali.

Ko je Peter Klepec doraščal, so prihajali hudi časi v naše kraje. Turki so začeli napadati Slovenijo. Nekoč je pridirjala velika četa Turkov na konjih. Med seboj so imeli zelo močnega vojaka, pravcatega velikana. Turki so bili zelo ponosni nanj in so cesarju obljubili, da ne bodo oropali slovenskih krajev, če cesar najde človeka, ki bi si upal pomeriti se z njihovim velikanom.

Cesar je po vsej deželi iskal močnega človeka, a ga ni našel. Vsi so se bali mogočnega Turka. Zvečer pred določenim dnem je prišel Peter Klepec k cesarju in se ponudil, da se bo pomeril s Turkom. Ker je bil videti zelo mlad in šibak, so se mu vsi posmehovali. Rekli so mu, naj pokaže svojo moč in zlomi podkev. Peter pa zagrabi kar sedem podkev in jih zdrobi kakor sedem kosov kruha.

Ko je mogočni Turek drugo jutro zagledal Petra Klepca, kako se hoče z njim pomeriti, se mu je zaničljivo smejal ter mu rahlo segel v roko. Peter pa Turku trdo prime roko in mu jo pri priči odtrga. Ko ga Turek hoče udariti z drugo roko, se Peter urno umakne ter zvrne Turka na tla.

Turški vojaki so bili zelo jezni na Petra in so se zakadili vanj. Peter pa zagrabi za bližnje drevo, ga izdere in začne z njim pometati Turke po polju kakor smeti.

Ko je Peter Turke tako naklepal, je šel k zajtrku. Turki so potem nehali hoditi v naše kraje.

Bali so se Petra Klepca. — Anica.

AKCIJA ZA DOM

NAŠA 'AKCIJA ZA DOM' je 21. avgusta v pačidigtonski cerkveni dvorani praznovala prvo obletnico življenja. Stopamo v drugo leto dela in naporov. Polovico storjenega imaš, če si dobro začel, pravi pregovor. Hoče reči, da je začetek pri vsaki stvari najtežji, pa najbolj odločilen za celotni potek podjetja. Seveda — na žalost! — mi še davno nimamo polovice potrebne vsote zbrane, a temelj zanjo je postavljen. Naj bi odslej hitreje rasla! To bo termometer naše narodne zavednosti.

Minula dva meseca je prišlo precej darov za Dom preko MISLI kot odziv na zlatomašnikov predlog, naj naročniki za njegov jubilej kaj darujejo v dobre namene. Navedel je tudi našo AKCIJO, hvala mu! In prav lepa hvala darovalcem!

Veseli smo bili lepe udeležbe od strani rojakov pri dveh prireditvah Akcije. Bilj sta vinska trgatav in proslava prve obletnice. Pri vinski trgatvi so imeli mnogi smolo, da so morali v "starem celjskem piskru" čakati na usmiljena srca, ki so jih odkupila in ovsobodila. Sile ni bilo nikomur, še pred polnočjo je bil pisker — prazen.

Druga prireditev se je začela z lepim programom na odru. Najprej so nastopili Škrjančki in zapeli nekaj pesmi. Dolgo in navdušeno ploskanje je bilo dokaz, kako hvaležno je občinstvo sprejelo njihovo precizno izvajanje. Nato sta člana igralske družine, Ivan Koželj in Lojze Košorok podala šaljiv prizor "Pri zdravniku", da smo se iz srca nasmejali. Sledila je deklamacija Gregorčičeve pesmi "Naš narodni dom", ki jo je mojstrsko podala ga. Zora Johnson. Ves spored je organiziral in vodil predsednik društva Jože Čuješ.

Sedaj še nekaj besed o LETNEM POROČILU AKCIJE ZA DOM, ki smo ga razposlali rojakom v Sydneyu in okolici že v mesecu juliju. Smotrno ga je uredil g. Jože Čuješ in ga. Agata Logar je narisala okusen ovoj. Poleg finančnega poročila za prvo leto AKCIJE je v brošuri več člankov izpod peresa rojakov, ki jim je delo za DOM pri

srcu in jim slovenska beseda gladko teče. Vsi so vredni, da jih pazljivo preberemo.

Priznanje je treba dati tudi rojakom, ki imajo razna podjetja in so nam dali za Poročilo oglase ter tako pomagali poravnati račun za tisk. Prav je, da jim damo prednost pred drugimi podjetji, kadar kupujemo potrebščine ali najemamo njihovo delo.

Kdor bi želel še kak izvod Poročila, ga lahko dobi, če piše na naslov: P.O. Box 122, Paddington, NSW. Na strani 11 najdete navodilo, kako lahko pošljete svoj dar za DOM v Sydneyu.

Za odbor Akcije: **P. Valerijan**

£ 3-0-0: Anica Vitežnik;

£ 2-10-0: M. Saksida;

Po £ 2-0-0: Branko Cvetkovič, Franc Klemenc, Daniel & Albina Sinigoj;

Po £ 1-0-0: Evgen Brajdot, Jože Bregantič, Vinko Joželj, Neimenovana M.V. Ivan Ostraško, Mrs. J. Pirjevec, Ljubica Pleterski, J. Rupnik, Ivan in Aida Tomasić, Hilda Wirth, Jože Vengust, Štefan Žeks;

15/-: Tončka Lužnik; po 10/-: Marica Darmanin, Toni Muha.

Nič še nismo poročali o dobičku "Vinske trgatve" in "Proslave obletnice". Še vedno nismo prejeli vseh računov in zato nimamo čistega zneska. Obe zabavi skupaj bosta verjetno pridali skladu za Dom okrog sto funtov.

NOVO! NOVO! NOVO!

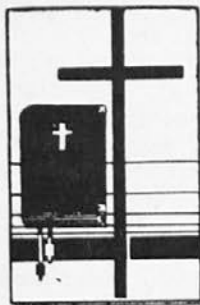
Pozor rojaki v Guildfordu, Merrylands, Auburn, Fairfield, Cabramatta, Canley Vale, Granville, Lidcombe, Chester Hill, Bass Hill, Yagoona, Bankstown, Parramatta in okolica:

AKCIJA PRIHAJA K VAM!

Vabljeni ste na družabno prireditev v plesom v GUILDFORDU, ki bo v **soboto, 2. oktobra 1965 ob osmih zvečer** v Masonic Hall na vogalu Calliope in Kane cest, Guildford.

Ko izstopite na postaji v Guildford, prečkajte progo in pojdite na levo po Military Rd. pol bloka od Calliope St.; pojdite po tej cesti do naslednjega križišča, Kane St., tam je dvorana.

Dovolj prostora za parkanje na okoliških cestah.

Iz Slovenske Duhovniske Pisarne N.S.W.

Tel. za p. Valerijana: FA 7044

Službe božje

Nedelja 19. sept. (tretja v mesecu): Leichhardt, sv. Jožef, ob 10:30.

Nedelja 26. sept. (četrti):
Sydney (St. Patrick) ob 10:30.
Villawood (Gurney Rd.) ob 10:15.

Nedelja 3. oktobra (prva):
Blacktown, (stara cerkev) ob 10:15.
Croydon Park (sv. Janez) ob 10:30.

Nedelja 10. okt. (druga)
Sydney, St. Patrick: ob 10:30
WOLLONGONG (katedrala) ob 5. pop.

PRIDITE, MOLIMO!

"Sveta brata Ciril in Metod, varujta slovenski rod! Izprošita nam pri Bogu milost, da bomo stanoviti v veri naših očetov in v pravi krščanski ljubezni do naše domovine!"

Prva nedelja v oktobru, 3. dan v mesecu, tudi praznik Male Cvetke, zopet vabi k molitvi za domovino v kapelico sv. Frančiška v Paddingtonu ob 4. popoldne. Pridite, molimo!

NAŠE OKTOBRSKO ROMANJE

Na četrto nedeljo v oktobru (je tudi god sv. Rafaela nadangela) dne 24. oktobra, bomo poromali v ukrajinsko cerkev sv. Andreja apostola v Lidcombe. Kraj je znano železniško križišče in cerkev je čisto blizu postaje.

Poglavitna misel našega romanja bo tokrat: **Klic po zedinjenju kristjanov**. Seveda v smislu vatikanskega koncila, ki bo prav takrat spet zasedal.

Zaznamujte si to nedeljo kot našo romarsko. Več pa bo povedala oktobrska številka MISLI.

NAŠ VELIKI ŠMAREN NA BROADWAYU

IMELI SMO NAPOVEDANO ROMANJE v cerkev sv. Benedikta in smo dan lepo praznovali. Kar dolga procesija okoli cerkve je uvedla program. Pod vodstvom banderov svetogorske in brezjanske Marije so se uvrstile tudi narodne noše, med njimi dve novi, ki jih je svojima vnukinjama naredila ga. Ivanka Kariž. Da bi jih bilo še več!

Po vhodu procesije v cerkev je zbor škrjančkov intoniral lavretanske litanije in vsa cerkev je za njimi poprijela. Med tem je bilo spovedovanje. Sledila je sv. maša z ljudskim petjem, orglami je g. L. Klakočar. Med mašo je pridigal naš zlatomašnik o pomenu naših naporov za beatifikacijo Slomška in Baraga. Po maši smo razdelili nove tiskovine s sliko škofa Baraga in kratkim življenjepisom. Zmolili smo molitve za beatifikacijo tega oltarnega kandidata. Nato je p. Odilo, ki je nalašč za ta dan prišel med nas iz Melbourne, spregovoril nekaj besed v zvezi z letošnjo zlato mašo in o naši dolžnosti, da gojimo dudovniške poklice.

Tudi program v dvorani po cerkveni pobožnosti se je dobro obnesel. Najprej so otroci pozdravili zlatomašnika z deklamacijo, ki je delo p. Odila. Potem so mu izročili krasen v zlato vezan album s slikami v zvezi z zlato mašo. Album je izdelal in daroval odlični knjigovez v Melbourne, Janez Burgar. Prinesel ga je osebno in ga dal našim otrokom za izročitev zlatomašniku.

Takoj nato so škrjančki zapeli nekaj izbranih pesmi in želi vsesplošno priznanje. Dirigiral je g. Ludvik Klakočar, na orglah jih je spremljala njegova hči ga. Marija v narodni noši.

Končno je bilo na vrsti predavanje p. Odila o Baragu. Predavatelj je imel vse besedilo govora na zvočnem traku in je potekalo kar najbolj gladko. Vmes so se neprestano vrstile zelo lepe slike iz Baragovega življenja na platnu pred nami, domala vse v krasnih barvah. To je bil res izreden užitek. Proti koncu je bilo nekaj besed in slik namenjenih zlatomašniku kot ustanovitelju Baragove zveze v Ameriki pred 35 leti.

Okrog pol sedmih zvečer smo se polni lepih vtisov razšli. Naj se vsem iskreno zahvalim za lepo udeležbo in mnogim za velikodušno sodelovanje. Posebej škrjančkom, narodnim nošam, ministrantom — ne nazadnje pa p. Odilu za poučno in zanimivo predavanje.

P. Valerijan.

IZ POPOTNE TORBE

Dr. I. Mikula

Zimske misli v severnem Queenslandu

"POD TRTO BIVAM ZDAJ, v deželi rajskomili." Tako ponavljam z Gregorčičem in to — v Queenslandu. Podobno rajskomilo je v Zapadni in Južni Avstraliji, pa tudi v deželah Sydneya, Melbournea, Tasmanije in Canberre in to kljub starki Zimi, ki se po tistih krajih dalje časa zadržuje. In kjer zimska narava ni baš rajskomila, nadomeščajo to pomanjkljivost obrazi naših rojakov — vsaj obraze "nežnega spola", pa otroške in mladeniške, najdem vedno nasmejane in zares mile. Pa tudi možje nismo brez milobe, čeprav se nam ustnice ne krožijo vedno v smeh in popevko, se pa zato na naših čelih zrcalijo resne in jasne misli.

Toda čemu zvijati misli in iskati zvencev besed? Ostanimo rajši pri trti, pri brajdi, pri trgatvi. Da, pri čisto svojevrstni trgatvi.

V juniju sem v North Perthu in Osborne Parku obrezoval trto, še vso pokrito z zlatorumenimi listi. Kmalu potem sem prišel v Kalgoorlie — Goldfields — na trgatve. Trte so bile obložene s suhim grozdom. Sladki sadež smo skrbno spravljali v vrečico. Odneseš sem jo s seboj v Sydney, da si osladim zimo. Vrečica je tehtala blizu 10 lib. To je teža enega samega grozda na Goldfields, kjer zori menda najboljše avstralsko grozdje. Ako obiščete tam rojake o božiču, vam bo grozdje sladilo božični obed. Prav tako za veliko noč, da ob grozdju šunka bolje diši. Pa še potem, vse tja v maj in junij, pozvanja grozdje z brajd ob hišah. Nato pa pol leta svetel grozdni sok sladi življenje ljubiteljem vinske trte.

In zdaj se pomudimo pri svojevrstni trgatvi v Mareebi na Tablelandu severnega Queenslanda. V začetku avgusta sem obrezoval trto, pa nisem vedel kako. Brajda je bila deloma gola, tu pa tam so pa že bili bujno zeleni novi poganjki, spet drugod na isti brajdi pa se je odpiralo cvetje ali pa so že viseli temnomodri grozdi na vejicah. Čudo narode: brajda še speča, pa že tudi zeleneča, cvetoča in zoreča — vse obenem. Bolje bi se ne mogla razodevati bohotna tropična narava!

Tako je razodetje te sončne narode, ki v suhih mesecih toliko žeje trpi, pa ji voda čedalje bolj odpira stezice do blagostanja. Tod prebivajo ljudje, ki jih ne vidite v velemsetih, še v mestih in mestecih jih le redkokdaj srečate. Po razkropljenih vaseh, po farmah in šumah, na planinah in po džunglah jih najdete. To so ljudje za kulisami

civilizacije: kmetje, težaki, delavci, pionirji v mnogem pogledu. So ljudje zemlje, podeželja, ljudje vroče setve in znojne žetve. Ti ljudje v ozadju omogočajo v stalni trdi borbi s narodo in v vremenom težko industrijo naših premogovnikov, plavžev in tovarn. Na trg spravljajo žito, seno, sladkor, riž, bombaž, tobak, sadje, vino, pivo, meso, les, volno, klavno živino.

Tem ljudem v ozadju se imamo veliko zahvaliti. Žgnetli so nam in izoblikovali avstralski način življenja — naš zavirljivi visoki standard. Ustvarili so ga iz suhega peska, trde ilovice, prežgane rjave zemlje, pragozdov, rudnikov, iz vse prostranosti ogromnega kontinenta. Nikakor nimajo prav razni nergači, ki raznašajo mnenje, da v Avstraliji razvoj ni mogoč preko ozkih pasov ozemlja ob morski obali. Res zaenkrat še ne sega daleč v notranjost, podoben je reki, ki začneja svoj tok pač pri vrelcu, morda sprva skromno, pa se polagoma veča in narašča.

Dandanes je v podeželski proizvodnji dosežen vrhunec, prav tako tudi v dohodkih, ki jih podežlje prinaša celotni avstralski skupnosti. Celotni poljedelski dohodek minulega leta je presgel vse prejšnje in znaša v splošni ocenitvi 1,000 milijonov funtov. To pomeni tri četrtine vsega avstralskega izvoza. Proizvodnja živil se bo v bodoče dvignila še mnogo više, da bo zadostovala za doma in za vedno širši azijski trg. Napovedujejo, da bo prebivalstvo v naslednjem desetletju naraslo na 14 milijonov. Potrošek živeža se bo povišal za četrtnino. Za izvoz na ogromna tržišča po svetu bo nujno treba podjarmiti nove in nove predele orme zemlje. Mnogi milijoni ljudi po svetu iščejo in bodo iskali svoj kruh tudi v avstralski podeželski proizvodnji.

Optimizem in pesimizem.

Iz vsega sledi, da je Avstraliji potrebno večje število farm, farmerjev, več podeželskega prebivalstva, več poljskih pridelkov. Črnogled človek — pesimist — bo ob teh besedah takoj pomislil na znano strašilo — pomanjkanje vode! Res je, breme večje proizvodnje iz avstralske zemlje sloni na preskrbi zemlje z vodo. Brez velikopoteznega namakanja — irigacije — ne bo uspeha. Pa saj Avstralija to ve in že tudi izvaja. Velike naprave v tej smeri v Snowy Mountains, v Zapadni Avstraliji in Queenstownu so nam znane. Ogromna

jezera se grade in iz njih bo tekla voda po kanalih na farme. Počasi gre delo od rok, gre pa le.

Glasov o tej zadevi — pritrtilnih in oklonilnih — seveda ne manjka. Navadno prihajajo od nerazgledanih meščanov in so pač pesimistični. Oni cenijo le industrijo druge stopnje, tehnično predelavanje in trgovino. Vse drugo ocenjujejo le iz krajevnih vidikov ali iz žabje perspektive. Z nasmeškom in kritiko gledajo na opisovanje optimistov, ki pripisujejo sončni Avstraliji pozitivne strani in ji napovedujejo veliko bodočnost. To nas ne sme motiti. Mi se pri tem zabavamo. Saj nas cenijo in optimiste srečavamo vsepovsod, nič napačnega ni v tem. Med seboj si pomagajo, da se nobeden preveč ne zaleti, drug drugemu držijo ravnotežje. Bolj všeč so nam pa optimisti in rajši spadamo mednje.

OVSENA POGAČA IN ŠE KAJ

Ivanka Kariž, Sydney

TUDI MENI SE LETOS RADI VRAČAJO spomini za 50 let nazaj — na prvo svetovno vojno. Začelo se je z znanimi strelji v Sarajevu. Truplo pokojnega Habsburžana Franca Ferdinanda so po Jadranskem morju pripeljali v Trst in potem naprej na Dunaj po železnici. Tudi jaz in moja sestra sva bili tisti dan v Trstu in gledali zadnje pot umorjenega prestolonaslednika. Še imam pred očmi ogromno grmado cvetic, ki je sledila krsti. Mesto je bilo vse v črno odeto in ljudje so bili žalostni, mnogi v solzah. Že tisti dan je bilo slišati s skrbjo izrečene besede: Za tem bo prišla vojna . . .

In res je kmalu potem izbruhnila. Drugod je divjala že leto dni, potem je završalo tudi ob Soči z Italijo. Zelo žalostno je bilo gledati ljudi, ki so morali ob Soči pustiti vse svoje imetje in se umakniti v notranjost dežele. Nekateri so se ustavili v Tomaju, v Križu in Šmarjah, drugi so šli naprej, prav gor na Štajersko. Potem je pa prišla procesija v obratni smeri. Venomer so prihajali vojaki, na tisoče in tisoče, trudni, lačni in žejni. Po vasi je šel glas: Vojaštvo koraka na fronto, hitro jim kaj postrezite, vsaj s požirkom vode! In smo jim prinašali vode, da so hitro mimogrede zajeli in si nekoliko pagasili žejo. Še zdaj se dobro spominjam, kako iskreno so se nam zahvaljevali, pa hiteli dalje. Nam so se zelo smilili, ko smo

Če komu ni jasno, kaj so optimisti in kaj pesimisti, naj mu povem znano staro primerko. Pred seboj imam pol kozarca vode. Pokažem ga pesimistu in bo rekel: kozarec je do polovice prazen. Pokažem ga optimistu in slišim ugotovitev: kozarec je do polovice poln. Oba sta povedala prav, pa vendar vsak po svoje: eden je videl prazno polovico, drugi polno.

Za nas navadne ljudi, ki živimo, čutimo in mislimo po čednostni sredini, bi veljalo ponavljati nekoliko predelano Vodnikovo:

Avstralc, tvoja zemlja je zdrava,

za pridne nje lega najprava.

Sreča te išče, um ti je dan,

našel jo bodeš, če nisi zaspan.

Premodrega čaka strgan rokav,

pa'ca beraška in prazen bokal . . .

videli, da bi še prazne upehalo tako dolgo korakanje, pa so morali nositi opremo, ki je pač tehtala od 30 — 35 kg.

Ko je potem prišlo do velikih bitk, je bilo slišati grmenje topov noč in dan, da se je pod nami resnično zemlja tresla. Pod našo vasjo so napravili zasilno železnico od Divače do Komna, da so vsaj prehrano hitreje dovažali. Nekaj časa je bila tudi vojaška pekarna (Pekeraž se je reklo po nemško) pri vasi Križ in otroci smo pogosto hodili tja, da smo dobili kakšno skorjico kruha in se malo okrepčali. Saj smo bili pogosto resnično lačni in še polente nismo imeli. Mama nam je iz ovsene moke, nič presejane, pekla pogačo. Še danes čutim, kako je po ustih in grlu zbadalo, ko smo jedli. Pa vendar smo vse preživeli — in kaj vse pozneje! — in še smo tukaj.

Čudno je človeku iz tistih časov pri sreč, če omenja te reči današnjemu mlademu svetu tukaj. Vsega ima dovolj, kar si poželi, pa vendar toži in ni zadovoljen. Govori mu o tem, kako smo jedli tisto bodečo ovseno pogačo — smejal se ti bo. Bili ste neumni, starokopitni, pomagati si niste znali. Živeli ste v časih, ki so bili nazadnjaški, bili ste nekje za luno. Pa so v resnici tudi Avstralcji med drugo vojno doživljali pomanjkanje in lakoto, zdaj je pa to vse pozabljeno. Slišala sem na primer, kako so patri pri fari sv. Franciška v Paddingtonu vzdržavali ljudsko kuhinjo, kamor so se zatekali lačni od vseh strani, pa to je bil samo en primer. In Sydney ni bil sredi fronte, kot smo bili mi. Hvala Bogu, minilo je tu in tam, le Bog daj, da se ne bi ponovilo, težko je reči, kje je nevarnost večja. Današnja obilica vsega dobrega se lahko hitro sprevrže v nekaj takega, kot je bila naša ovsena pogača . . .

NEW SOUTH WALES

Concord. — Res ne vem, kam bi se pritožil. Vsak mesec kaj napišem za MISLI, naš urednik pa noče vsega natisniti. Samo tiste mesece pride v list moj dopis, kadar drugi ne napolnite z dopisi prostora pod napisom KRIZEM. Ne vem, zakaj se urednik bolj boji zameriti se onim, ki redko pišete, kot meni, ki zmerom pišem. Ali je to pravica, povejte mi. Seveda urednik pravi, da jaz preveč "klobasam." Ampak ko jaz prebiram druge dopise, se mi vse zdi, da tudi drugi ne pišete zmerom tako, kot bi "rožice sadili". Imam še zmerom rajši dobro klobaso kot slabo rožo. Lepo se zahvalim tistim, ki se potegnejo zame v dopisih in me pohvalijo. Pa še vedeli niso do danes, kako me urednik zapostavlja. Bom pa danes poskusil povedati, kako smo v Sydneyu v ponedeljek 30. avgusta potokli prometne štrajkarje. Vsi vlaki in vladni avtobusi so mirovali, da bi napravili zmedo in bi javnost potegnili z uslužbenci-prometniki za povišanje plač. Vlada je pa uredila promet brez vlakov in avtobusov tako dobro, da je šlo vse dosti gladko. Na radiu in v časopisih je žela veliko pohvale. Jaz sem kar čakal, kdaj bo kdo rekel, da smo dognali novo resnico, ki bi se glasila: Spoznali smo, da so vlaki in avtobusi prav za prav čisto odveč. Do novega leta naj še vozijo, potem pa proč z njimi, tako kot smo tramvaje pred leti odpravili. Čakal sem na to oznanilo, pa ga nisem dočakal. Ker pa pravijo, da bo štrajkov še več, bo pa morda drugič taka misel prišla v glavo g. Askina, ki je glava naše državne vlade. Kaj pravite? — **Pepe Metulj.**

VICTORIA

Pascoe Vale — Pošiljam rešitev Zemljepisne uganke v avgustovi številki. Vem, da nisem vseh zadel. Toda kdo naj bi si upal primerjati svoje možgane z možgani tiste Ivanke v Albury, ki je večna študentka in ima glavico, da učenost kar siplje iz nje. Jaz sem le eden tistih treh modrijanov, ki o njih piše v zadnjih MISLIH Milka Staničeva. Jaz sicer mislim, da osel ni nikoli moder, pa če bo Milka povedala, kateri od treh je bil naj-

bolj moder, bom že menda moral verjeti. Dokler pa ne bom bral njenega pojasnila, bom ostal pri mnenju, da osel ni nikoli moder, le pameten lahko postane, če ga enkrat speljete na led. Pregovor namreč trdi, da drugič ne gre več na led. Sprejmite vsi dopisniki v MISLI prav lep pozdrav, dokler se spet ne vidimo — prihodnji mesec. — **Jože Grilj.**

QUEENSLAND

Dimbulah: — Zelo rad berem v MISLIH dopise v KRIZEM PO AVSTRALIJI in moram reči, da je zanimivo branje. Zlasti nekateri dopisi so zelo dostojni in lepi. Nisem pa bil tako zadovoljen z dopisom Johana Pristova v Woodendu, VIC. Žal mi je, da sem tako daleč od Victorije, rad bi se z njim osebno pogovoril. Zdi se mi sicer, da se je ta rojak hotel le nekoliko pošaliti z dr. Mikulom zaradi njegovih ugodnih člankov o Avstraliji, vendar je moral v tistih, ki Avstralije ne poznajo, pustiti napačen vtis. Rojak Pristov verjetno še ni bil dosti po Avstraliji, pa vidi samo svojo najbližjo okolico. Ne vem, kakšna je. Jaz prebivam že devet let v severnem Queenslandu in lahko kaj več povem. Rečem, da so tu kaj lepi kraji, imamo velike depozite vode in eno največjih električnih central imamo v Cairnsu za vso okolico. Oddajamo elektriko vse tja do Townsvilla in po celi Peninsuli in to je dokaz, da nam vode ne manjka. Škoda, da rojak Pristov ne more oprtati torbice, kot dr. Mikula, potem bi drugače pisal. Bi sam na lastne oči videl, da res marsikje v tej deželi rastejo res prelepa jabolka, češnje, češplje, slive, sploh vseh vrst odlično sadje. Seveda pa nič ne raste na cestah in ni dobro poslušati samo tiste, ki avstralskega sveta na desno in levo od cest ne gredo ogledovat. Kadar si pa rojaki kaj povečajo med seboj o Avstraliji, posebno če pišemo, bo pa bolje za našo skupnost, če si povemo kaj dobrega kot kaj slabega. Jaz sem našel to zemljo prav pripravno, udomačil sem se na njej in celo oženil sem se z avstralskim dekletom. V tem zakonu se počutim zelo srečnega. Sedaj pa vsem Slovcem prav lep pozdrav in če je kdo v Avstraliji iz Loč pri Poljčanah, naj se mi oglasi. — **Jakob Topovšek,** P.O. Box 213, Dimbulah, No. Qld.

Mt. Isa. — Ko sem pred 10 leti in malo več pomolil svojo že precej plešasto bučo preko jugosl. — laške meje, je bilo v njej polno bujne domišljije. Videl sem tudi zlata jabolka, čeprav nisem verjel, da jih bom sam kdaj trgal. Da bom pa nekoč slišal iz misijonarjevih ust pohvalo svoje kuharske umetnosti, o tem se mi še nikoli ni sanjalo. In vendar se je zgodilo. Prišel je namreč med nas nedavno dr. I. Mikula in je bil tudi moj gost. Ne vem, ali ga je poslala božja roka ali je sedel v napačen vlak. No, bil je tu in pika. Ko sem imel priliko, da sem si ga od vseh strani ogledal, sem ga vprašal, če bo kaj jedel. Ni odklonil. Postavil sem predenj neko rjavo mezgo, imena ji ne vem, ker sploh nisem kuhar. Pa zaslišim vzklik: O, kako dober golaž! Bil sem v veliki zadregi in še danes ne vem, če je mojemu gostu prišel vzklik iz srca ali samo iz — torbe. Če je prišel iz torbe, si lahko mislim, koliko je bil vreden. Njegova torba namreč slabo drži, skoraj bi dvomil, da drži resnico. Nedavno sem bral, da se je dr. Mikula vračal v Sydney krpato svojo torbo. Hm! Samo nekaj tednov pozneje je bil pri nas, pa je imel torbo zvezano z vezalkami, ki jih je verjetno potegnili iz čevljev tukajšnjemu fajmostru. Naj bo tako ali tako, dr. Mikula je pohvalil mojo kuhinjo in — pika! — **Mirko Brenčič.**

SOUTH AUSTRALIA

Whyalla. — Na naslov našega zlatomašnika pošiljamo čestitke in voščila z naslednjimi vrsticami:

Dan veseli je posvetil:
Vaše svete zlate maše.
Milo nas je razveselil,
k Bogu dvignil misli naše.
Cvetje krasno naj ovija
se po potih Vaših dni,
krona zlata naj se spleta
Vam v nebeški večnosti!

Prav lepa hvala za poslane podobice v spomin na zlato mašo. Tudi jaz prilagam eno — avstralski funt — za KOROTAN, dijaški dom koroških študentov na Dunaju. — Zdaj naj omenim, da zelo rada berem "Ameriško domovino" iz Clevelanda, posebno oddelek pod napisom "Ženska košarica". P. urednik, ali se Vam ne zdi, da bi se moral tudi v MISLIH najti kakšen kotiček za naše gospodinje. Gotovo imate kako zmožno osebo tam v Sydneyu, ki bi nam gospodinjam kdaj kaj svetovala. Vsi ljudje vse vedo, pravi pregovor. Po mojem mnenju bi lahko vse svetovale in tako

druga drugi pomagale iz morebitne zadrege v gospodinjstvu. Gotovo je, da bi se potem večkrat kateri tako zgodilo ob prihodu lista, kot se je meni oni dan. Kosilo je bilo gotovo, pa prevroče, bom pa ta čas brala list, da se bo ohladilo. Brala sem tako zamišljena, da se je kosilo ne samo ohladilo, ampak postalo mrzlo. Morala sem ga znova ogreti in med tem sem spet brala. In tako se je ponavljalo večkrat. Zapovrstjo sem ogrevala in hladila. No, ko so bile MISLI prebrane, je bilo pa tudi kosilo končno pripravljeno. Mnogo pozdravov iz Whyalle vsem! **Marta Zrim.**

PRIPOMBA URED. Ne vem, koliko ta naša Marta zasluži svoje ime. Saj vidite, da je bolj skrbna za duševno hrano kot za telesno. Ali ni bolj podobna Mariji kot Marti? Vendar se je ne upam do kraja pohvaliti, ker ne vem, kako je njena družina prenesla tisto kosilo iz samih "pogrehtih riht". Morda bi ji bilo treba zaklicati: Marta, Marta, vse ob svojem času! — Njen predlog za "gospodinjški kotiček" pa seveda ni nič napačen. Toda — ali imamo "zmožno osebo v Sydneyu", oziroma kjerkoli v Avstraliji? Če se katera počuti za tako — oglasi naj se, zelo DOBRODOŠLA bo!

TASMANIA

Hobart. Zelo dolgo je že, da smo brali v MISLIH dopis iz Tasmanije. Dobro, da g. misijonar dr. Mikula ve kaj povedati tudi o Tasmaniji iz svoje torbe, drugače bi ne bilo o Tasmaniji in Slovencih tu kar nič slišati. Danes imam novico iz naše fare sv. Bernarda v delu Hobarta, ki se mu pravi Claremont. Slovenski verniki iz te okolice smo dobili iz Ljubljane cerkveno bandero sv. Bernarda in ga poklonili naši cerkvi. Blagoslovil ga je sam nadškof dr. Young pred sveto mašo zvečer. Cerkev je bila polna in vsi so vedeli, da je novo bandero slovenski dar. Zelo lepo se nam je nadškof zahvalil in za njim tudi drugi. To bandero naj bo v spomin zlate maše urednika MISLI, p. Bernarda. Hoteli smo mu tudi v Tasmaniji napraviti nekaj slovesnosti in s tem izreči čestitke in voščila za tako lep jubilej. Žal nam je samo to, da se zbiramo v cerkvi sv. Bernarda tukajšnji Slovenci brez slovenskega duhovnika. Bili bi zelo srečni, če bi mogli tako kot v Sydneyu in drugod po Avstraliji slišati od oltarja iz ust duhovnika slovenske besedo. Pa se moramo zadovoljiti s tem, da pošiljamo s tem dopisom vsem rojakom širom po Avstraliji najlepše pozdrave in vse dobre želje. — **Pavel Vatovec.**

LEPO SVA SE IMELA

Jože Boben Melbourne

ZE DOSTIKRAT SEM SLIŠAL, kako nadležni so tisti raznašalci nove vere, ki se jim pravi "jehovci", po angleško Witnesses. Kar vderejo v hišo, navijejo jezik in tudi gramofon, pa ni ne konca ne kraja. To sem večkrat slišal, nazadnje pa, ali ni tudi k nam enega takega zaneslo? Slučajno sem bil sam doma. Sem mu rekel, naj kar govori, mene pa pusti, da bom pisal. Je rekel, da naj kar pišem, nazadnje naj njemu pokažem, če bo vse prav napisano. To sem rad obljubil.

Potem je začel: Ti si katoličan, to je čisto kriva vera, moraš jo pustiti in prestopiti k nam. In še več takega je rekel. Jaz sem mu samo pomignil, naj malo počaka, da bom pisal. Ko sem zapisal nekaj besed, sem nehal in ga pogledal. Hitro je nadaljeval in mi zatrdil, da nimamo prav, ko verujemo v papeža, ker Kristus ni nobenega papeža postavil in tako naprej. Spet sem mu pomignil, da bi rad pisal, pa je nehal govoriti. Zapišem nekaj besed in mu spet namignem, da bom poslušal.

Potem je rekel da katoličani nimamo prav, ko verujemo v sv. Trojico. To ni nikjer v sv. pismu zapisano, Kristus ni mogel biti sin božji, ko svete Trojice ni. To so se izmislili papeži, ki so antikristi, in še veliko takega je hitro zdrdral. Pa sem mu spet namignil, da bom pisal. Zapišem nekaj besed in neham. On pa hitro spet prime za besedo in mi trobi na ušesa, da zakramentov ni, ali pa je

menda samo eden, krst, če se ne motim, jaz sem ga le malo poslušal. Spet začnem pisati. In tako je šlo naprej precej dolgo. Nisem mu hotel nič ugovarjati in tudi mu nisem rekel, da naj gre, da ga ne maram poslušati, ali kaj takega.

Nazadnje sem imel ves papir popisan in sem se delal, kakor da bi ga hotel skupaj zviti in nekam spraviti. Tedaj mi on reče:

"Obljubil si, da boš pokazal, kako si zapisal moje besede. Moram malo kontrolirati, če je vse prav, ker si tako hitro pisal, saj nisi mogel vsega spraviti na papir. Prav rad sem mu pokazal in je zelo začudeno gledal. Bilo je pa zapisano samo v enem stavku, ki je bil ponovljen na papirju morda desetkrat ali dvanajstkrat. Stavek je bil tak:

"Če naša katoliška vera ni prava, ki je stara blizu dva tisoč let in šteje okoli pol milijarde ljudi, kako bo prava vaša, ki je stara morebiti sto let ali pa še ne, in ne vem, če šteje več kot en majhen milijon. Če torej naša ni prava, nobena ni."

To je bral in videl sem, da mu je kar sapo vzelo. Dvakrat je odprl usta, da bi kaj rekel, pa jih je obakrat spet zaprl. Nazadnje je zmignil z rameni in vstal. Za slovo je rekel: S teboj se pa ne da govoriti, strašno zakrknjen si. Obrnil se je in šel.

Prav je naredil, saj to sem hotel.

IZ MATIČNIH KNJIG N.S.W.

K r s t i

Tony Robert Horvat, Wollongong. Oče Ivan, mati Ljudmila r. Jazbec. Botra Anton in Marija Kosi — 11. julija 1965.

Danilo Franc Ivan Kavčič, Guildford. Oče Franc, mati Vilma, roj. Bizjak. Botrovala Romano Bizjak in Lidijana Švigelj — 25. julija 1965.

Karel Venceslav Nusdorfer, Camperdown. Oče Franc, mati Rudolfa, roj. Kovač. Botrovala Leopold Velišček in Antonija Vodopivec — 1. avg. 1965.

Ernest Ritoper, St. Peters. Oče Ernest, mati Karolina, roj. Dajnko. Botrovala Vinko in Angela Dajnko — 8. avgusta 1965.

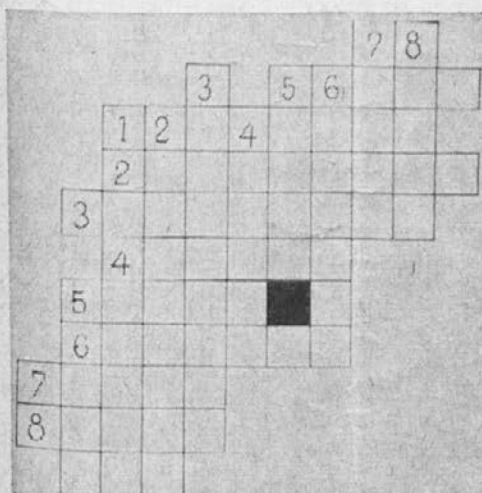
Kristina Špiclin, Rozelle. Oče Anton, mati Gizela, roj. Kerec. Botrovala sta Franc in Olga Horvat — 21. avgusta 1965.

Linette Evelyn Ilijaš, Homebush. Oče Drago Marko, mati Fausta, rojena Kariž. Botrovala sta Danilo Volk in Draga Ilijaš — 22. avgusta 1965.

P o r o k e

Dominik Filipič iz Breginja in **Marta Gustinčič** iz Hrušice. Priči sta bla Albert in Pavla Cenčič — 3. julija 1965.

Lucijan Zonta iz Buzeta in **Nada Pečarič** iz Dekanov. Priči Stanko Kolar in Ivan Pribetič — 14. avgusta 1965.

MAGIČNI LIK

Poslal J. Primožič

Vodoravno in navpično:

- 1 ime slov. pesnika
- 2 radoznal
- 3 Sredozemlje in svet okoli njega
- 4 platnene hišice za taborjenje
- 5 stran neba
- 6 travnata planjava v Ameriki
- 7 z njo pišemo na šolsko tablo
- 8 nasprotno od drag

REŠITEV ZEMLJEPISNE UGANKE

Avgust 1965

Pevma — Vrtojba — Podgora — Kanal —
Rupa — Šempas — Bilje — Miren — Log — Vi-
pava — Renče — Tolmin — Prvačina — Oreho-
vje — Štandrež — Volčja Draga — Dobrdob —
Grad (pri Mirnu) — Števerjan — Solkan — Šem-
peter — Vogrsko — Bukovica — Gradišče — So-
vodnje — Gorica — Čepovan.

SLOVENKA SREDNJIH LET

sama, bi se rada zaposlila kam za gospodinja.
Mi je dolgčas. Rada bi imela kaj slovenske
družbe.

Ponudbe na naslov: Mrs. Kovač
5 Robinson St.
Subiaco, W.A.

FARMA V NAJEM

Blizu Schofields NSW (med Blacktown
in St. Marys). Pet akrov zemlje in ne-
kaj živine. Pripravno tudi za kokošjerejo.
Stanovanje: dve sobi, kuhinja, jedilnica.
Vprašajte osebno ali pišite na naslov:

Joško Kovačič
Lot 11, Schofields Rd.
Schofields, NSW.

VODOVODNI INŠTALATER — SLOVENEK

Rojaki! Poslužite se rojakove postrežbe
za kleparska dela in vodovodne napeljave:
v kuhinji, kopalnici, pralnici, na strehi (žle-
bovi) itd. — Brezplačen ogled in ocena. —
Za kvalitetno izvršitev dela jamči Jože Pli-
beršek, 3 Carvers Rd., Oyster Bay. Tel.:
54-9381.

DARILNE POŠILJKE

živil in tehničnih predmetov (bicikle, moto-
cikle, mopede, radijske in televizijske aparate,
frižiderje itd.)

ZA SVOJCE V DOMOVINI

pošilja tvrdka

Stanislav Frank

CITRUS AGENCY

74 ROSEWATER TERRACE

OTTOWAY, S.A.

Telefon: 4 2777

Telefon: 4 2777

SOLIDNOST — POPOLNO JAMSTVO
— BRZINA —

SO ZNAČILNOSTI NAŠEGA POSLOVANJA

Dr. J. KOCE

G.P.O. BOX 670, PERTH, W. A.

1. ČE HOČETE ZAJAMČENO, SOLIDNO IN HITRO POSTREŽBO GLEDE DARILNIH POŠILJK Z ŽIVILI, ZDRAVILI IN TEHNIČNIMI PREDMETI (RADIO APARATI, MOTORNIMI KOLESI, BICIKLI ITD.)
2. ČE HOČETE DOBITI SEMKAJ SVOJO ZAROČENKO, SORODNIKA ITD. POVDAJAMO, DA IMA DR. KOCE PO TUKAJSNJIH ZAKONSKIH PREDPISIH PRAVICO DAJATI INFORMACIJE GLEDE VPOKLICA OSEB V AVSTRALIJO.
3. ČE HOČETE PRAVILNE PREVODE SPRIČEVAL, DELAVSKIH KNJIZIC, PO-OBLASTIL, TESTAMENTOV ITD. PRODAJAMO SLOVARJE IN VADNICE ANGLEŠKEGA JEZIKA.

Zastopnik za N.S.W. Mr. R. OLIP, 65 Moncur St., Woollahra, N.S.W.
Tel. 32-4806

Zastopnik za Viktorijo. Mr. J. Kapušin, 103 Fifth Ave., North Altona, Vic.
Tel. 391-4737

PHOTO STUDIO

NIKOLITCH

108 Gertrude Street
Fitzroy, N. 6, Melbourne, Vic.

Se priporoča rojakom za naročanje
fotografij vseh vrst:

DRUŽINSKE ALBUME — POROKE —
OTROKE — PORTETE — ŠPORTNE
SKUPINE — FOTOKOPIJE.

Nevestam posojam poročne obleke
po nizki ceni

Telefon JA 5978

